

پیغمبر کی

امام بخش امام

گیتا نجلی

رہنما تھ ٹیگور

رجانک : امام بخش آم

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

© بلوچی اکیڈمی

گیتا نجلی	کتاب و نام :
راہنہ راتھہ نیہور	مصنف :
امام بخش امام	رجائک :
بلوچی اکیڈمی	شک کار :
اولی 2001	چاپ :
شائستہ مخاری	کمپوزنگ :
500	لیکو :
100 کلیدار	بہا :
آصف پرنٹنگ پریس کونٹہ	چاپ جاہ :

ISBN: 969-8557-16-4

نحین

8	پیشکال	-1
12	نمام ءر جانک	-2
15	تومن ء گول ووقی مهر ء	-3
16	وهدهے تومن ء ههگم دئے	-4
17	اومنی واجه	-5
18	اومنی ارواه	-6
19	مسن ء بل کھکھیں	-7
20	اے ناز کھیں پلیر ء به سند	-8
21	منی سوتال	-9
22	آچک کہ	-10
3	اوپہوال	-11
24	تنی جاگہ همودالنت کہ	-12
25	یلدهے دم وچوپ	-13

- 27 - 14 - ہمنگر و دھندلہ کت کہ
- 29 - 15 - آسوت کہ
- 30 - 16 - منی واہگ بے حساب انت
- 31 - 17 - من اولیان
- 32 - 18 - اے دگنیاء پلین دیوان
- 33 - 19 - من ہما مھر و ددار و نشو تھان
- 34 - 20 - ہنمبر سیا دء بڑ
- 35 - 21 - آگہ تو گول من
- 36 - 22 - ہماروچی کہ آپی سکتیں پکی
- 37 - 23 - من عید ارچہ تیاب ء
- 38 - 24 - گرماگ ء ہش ء ہور
- 39 - 25 - او منی دوست
- 40 - 26 - آگہ روج برکت بو تگ
- 41 - 27 - بے وسی ء واری ء شپ
- 42 - 28 - آتک منی کز انشت

- 29- برٹن 43
- 30- من ، برٹن 45
- 31- حوٹن ، برٹن 47
- 32- من ، برٹن 48
- 33- لوہند یب ، برٹن 49
- 34- تر سے کہ اے ڈونیا 51
- 35- برٹن ، برٹن 52
- 36- من ، برٹن 53
- 37- حمو داکہ ، برٹن 54
- 38- او منی ، برٹن 55
- 39- منی ، برٹن 56
- 40- من ، برٹن 57
- 41- وھدے دل بہ ٹسیت 58
- 42- او منی ، برٹن 59
- 43- مھلوک ، برٹن 60

- 63 -44 مروچی با مسارء
- 65 -45 آہم روچے ات
- 66 -46 منءرا حسراں
- 67 -47 باریں تو آئی عیادانی بے تواریں بر مش
- 68 -48 من نزاہاں
- 70 -49 آو: منی و اب
- 71 -50 سحسب ءبے تواری
- 74 -51 توچہ وئی بر اہد ارءا جو و داریں
- 75 -52 من یتک ءر اءء
- 77 -53 شپ ءر اسیا وءء تماری ء
- 80 -54 من لوٹ ات
- 83 -55 دل اکہ پیں
- 84 -56 من چنویچ نہ لوٹک
- 86 -57 تنی دل چہ مجبوری
- 87 -58 تپ ایشنت کہ

- 88 -59 رُژن! منی رُژن
- 89 -60 شادمانی، دُراہیں سرء ساز
- 90 -61 ہُو من زاناں کہ
- 91 -62 چُک بے شمار
- 93 -63 ہماو اب کہ
- 95 -64 منی چُک! وہدے من
- 97 -65 تو من ء
- 99 -66 بے تواریں شہکور
- 101 -67 او منی ہُد! تو کجاڑو حانی شربت ء
- 102 -68 ہمازیبائی کہ
- 104 -69 توئے آزمان
- 105 -70 تہی روج ء رُژن
- 106 -71 ہمازندمانی ء چول کہ
- 107 -72 باریں چرے زمہمل ءوشی ء
- 108 -73 من وت ء بساڈاہاں

- 110 -74 آکہ ڈراھاں چہ بُرز
- 111 -75 مہمن دگنیا ۽ یلہ دیگ
- 112 -76 نی روج چشتگ
- 113 -77 تنی دا ۽ بجشیش
- 114 -78 او منی زندمانی ۽ واچہ
- 115 -79 من تراونی
- 116 -80 وھدے دگنیا نوک ات
- 118 -81 آکہ ترا اے زندمانی
- 120 -82 او منی در پشو کیس روج
- 121 -83 کدی بیکاریں روچاں
- 122 -84 او منی واچہ! وھد تنی دستاں
- 123 -85 لہماں
- 124 -86 آجتائی ۽ در دانت
- 125 -87 وھدے سپاھی
- 126 -88 تنی نوکر مرگ ۽ پریشنگ
- 127 -89 گول بے کر اریں امیت ۽

- 90- اذیر اندگیس مندر وهد 128
- 91- نی چہ منی دپ 130
- 92- ہماروچ ء کہ مرگ ء پریشنگ 131
- 93- اوزندمانی ء آسری ہد 132
- 94- من زاناں آروچ 133
- 95- من ء موکل 134
- 96- منی اے زکست ء وهد 135
- 97- وہدے من زندمانی ء 137
- 98- وهدے من چرے ڈگنیء 138
- 99- وهدے من گوں تو لیب سگ اے 139
- 100- من تراگوں وتی 140
- 101- وهدے من 141
- 102- من کلدارانی 142
- 103- من بجہیں زندمانی ء وتی 143
- 104- من مردمانی دیم ء ہٹاک جت 144
- 105- منی ہد! پہ ترایک سلاے 145

پیشگال

چیز کے دانک پہ وانوکاں

گیتا نجلی (بیمار گاہ و سوت) و بلوچی درو شمشے دست و عانت۔ سال
1966 شارچہ و من و تہی برات گو نگلیں دوست و عزیز واجہ محمد صدیق و اوتاک
و کتاباں پنگ و اتاں بے کاری و بے روزگاری و روحانی جوان تر و
شر ترین سنّت و بیل ہمے گراں کیمتی و بید روزیں کتاب بنت۔ چم یک
کسانیں سیاہ پوشین کتاب و کپت من اے کتاب چہ کتابانی رد و درگت
..... اے واجہ رابند رنا تھہ نیگور و نوبل انعام کتنگیں کتاب ”گیتا نجلی“ و
انگریزی رجانک ات کہ واجہ عوت کتنگت۔

من و تہی کم زانتی و اے مزین زانت و مزین نامیں واجہ و کتاب و تہی رنج
و ہم و گرتانی تیلانک دنگ و ہاترا و سر پد بیگ و پھ کت۔ ونت
نک دوست بیت۔ ند (قلم) دست و زرت و ایشی و بلوچی و پوشاک پوشگ
و کاکہ انی لباس و چک پچ کت
.....

چید و ٹیٹل "من واپہ نیگور" سے ماٹ ۱۹۶۲ء میں تو اس
 ترتیب سے کہ اس بلوچی وچہ پھاپ و شہاب نام و میوات اس وچہ پھاپ و من
 زائیں واپہ مان اللہ کئی "لو اس" و شہاب اس "منی اہلک" و
 (ترجمہ) "لو اس" و شہاب باک نہ "ت پلہ پیر ان سماں و پھاپ و من سے من
 وتی مے رجانک واپہ وچہ اللہ ایم شہاب و اللہ انان "نویس" و "شہاب کانی تا
 دیت" چید فاہد "منی بازیں" رجانک بلوچی زبان و شہاب کانی وچہ سماں
 اکیڈمی وچہ مش "من" و "پھاپ و شہاب" و "لو اس" وچہ پھاپ وچہ اللہ ایم وچہ
 شہاب کانی کتاب "کئی" بلوچی ایڈی ۱۹۷۰ء پھاپ و شہاب

واپہ نیگور و انگریزی رجانک و شہاب ۱۰۳ پھاپ و شہاب واپہ وچہ کانی
 پھاپی ترجمہ کنگ وچہ "من" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ
 پھاپ و شہاب کانی ۱۰۱ پھاپی "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ
 یک کتاب "من" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ
 بز ال انگریزی وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ
 چہ "حقیقت" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ
 "من" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ
 کانی پھاپی رجانک و شہاب کانی "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ "لو اس" وچہ

من کہ چہ انگریزی ء اردو ء بلوچی شہد میں زبان ء تربیتنگ۔ آشیہ کنی ء زیبائی نہ
گپ ء بچناں راست نہ بیت۔

من وت ء زاناں ء وتی کد ء ہم شر زاناں کہ واجہ نیگور کئے پیٹنگ
جزماں ہر یک ادب دوست ء زہکار واجہ نیگور ء علمی کد ء بالاد ء زہکاری ء جوانی
ء سر پدانت ہمیشکا من واجہ ء مزن زانتی۔ علمی حیثیت ء کد ء بالاد ء
زندہ حال ء گپانی نبشتہ کنگ ء تاکانی گیش کنگ ء الہی زاناں۔

منی جہد ء کوشت ہے پیٹنگ کہ ”گیتا نجلی“ ء وانوک منی رجانک ء
وانگ ء رند سر پد بہ بنت کہ واجہ پٹھانی اصلی مانا ء محسد چے پیٹنگ یا چے انت ؟
ء ہزاں انت کہ اے پٹھانی تما چشیں کجام سحر ء شیر کنی۔ خولی ء دلکشی مان انت کہ
نوبل انعام ء حقدار پیٹنگ۔

وتی اے جہد ء محسد ء من داں تجام ہد ء کامیاب ء سو میں پرتگاں ایسی
فیصلہ ء وانوک وت بکن انت۔

1993 واجہ جان محمد شتی چیسر میں بلوچی اکیڈمی، گوادر ء ڈپٹی کمشنر
انت ء واجہ ء سر پرستی ء ”آساپ“ چہ تربت ء شنگ بنگ ء ات واجہ ء منی
رجانک گیتا نجلی دیست زرت ء ”آساپ“ ء کم کم ء شنگ کنائنت۔

1999 منی یک برات گو نگیں براتے گوادر ء علی صابر ء من ء
گیتا نجلی ء چھاپ ء شنگ کنائنگ ء سکین دات آوت یک جوانیں وش نویے

..... من آئی ء را اگیتانجلی دات پہ کتابت ء۔ آئی ء وتی کسان سالیں وش نو بیسین
 سنگت اصغر دادرس ء کُکمک ء کتابت بے لالچ ء بے تماء مکمل عمت پہ چھاپک
 ء نہ گوں من ء ایضکرہ زر است ات ء نہ برات علی صابر چشمیں هستو مندے کہ
 ہرج ء دات بخت۔ بزاں آسر جمیں کتابت چھاپ ء را ہنچاری ء پیر بیان بیت۔
 اکتوبر 2000 سر کونڈ ء کپت۔ بلوچی اکیڈمی ء دپتر ء شتاں واجہ دشتی
 ء گوں گپ عمت واجہ ء منت داراں کہ آئی ء اگیتانجلی بزاں ”بہار گاہ ء
 سوت“ ء را چھاپک ء پہ رزامندی درشان عمت۔ بے واجہ ء کتابت پیٹنگیں
 رجانک ء را کمپیوٹر ء سر اچھاپک ء اگدہ زرت ء مروچی اے رجانک واجہ
 دشتی ء بلوچی اکیڈمی ء منتواری ء گوں شے دست ء انت۔
 منی اے رجانک ء نزوریانی درشاں کنگ ء بہیلی مکن ات من
 ہریک راست ء اصلاحی تنقید ء نگد کاری ء وشاتک کنان ء دوستداراں۔ وتی سر
 ء سونج ء بے بہائیں نگد کاری ء ایراد گیریاں شات بکن ات۔ منت دارباں۔

شے ہیر لوٹوک

تاریخ 10.11.2000

امام بخش امام

گوادر

امامِ رجاٹک

تامر چیک، بلوچی لہزا، انکی دامن چہ لہزا، انکی رجاٹک، ہوزک، زہر
 ات۔ بیت، کنت کسی، رجاٹک، پڑے۔ وتی، پورا تاچینگ بے کتالی، دروشم، چشم
 رجاٹک، دیمان، یتھک، کہ آئی، لہزا، انکی بستارے بہ بیت۔

امام بخش، امام، دیر انت کہ اے منزل سرکنگ، بلوچی، دامن،
 انچیں ہلے، دور دات کہ آئی، و شیں، ہر گور، تالان، انت کئے، انت کہ
 ”راہند رنا تھ نیگور“، عزانت کئے، انت کہ وت، لہزا، نک، مکتبی، بزانت، وت
 لہزا، نک، دوست، بگو شیت، آئی، دنیا، مستریں، لہزا، انکی، داد ”نوبل ایوارڈ“
 گرو کیں، لچھانی کتاب ”گیتا نجلی“، نام نہ، اشکنگ ”بہار گاہ، سوت“، براں، گیتا نجلی
 راہند رنا تھ نیگور، ہما شاہ ساچشت، انت کہ اش، گوں، وتی، پر، کہیں، اب، گنجیں
 لہزا، انی، کدھاں، جھنیں، جہاں، ماربا، لٹ۔

نیگور، اگ، گیتا نجلی، نبشتہ، منکتیں، پہ، آئی، ہزار، گیش، لچھ، دو، ہزار،
 کیش، سوت، بے، حساب، آزمانک، نبشتانک، کسمانک، لکچر، داتگ، ات، بے، کس،
 کمال، راہند رنا تھ نیگور، تاریخ، مستریں، لہزا، انت، گلو شگ، ات، گیتا نجلی،
 نیگور، دنیا، مستریں، نامانی، رم، برزتریں، نام، بے، لٹ۔

امام بخش امام ء اے رجانک 1966ء بزاں مرچیک ء چہ بنی ء چار
 (34) سال ساری ء سگ چہ ٹیگور ء وتی انگریزی ء گیتا نجلی ء۔ بے بے و سیلہ۔
 ایں امام ء منی وس ء چہ دُریں کتاب ء سگ کنگ، ہمیشکا تا 34 سال ء امام ء
 پتہ نکال کچھ گیں اے پل بے بو ات من ٹیگور ء ”گیتا نجلی“ ء اُردو رجانک کہ اُردو ء
 مزن نامیں شاہر فراق گور کھپوری ء سگ دیریں ونگ ات بے ماہتا ک
 ”آساپ“ ء امام ء رجانک و نتاں گڈ اول ء گشت امام ء ء فراق ء دو نینانی رجانک
 سو ر چارگ لوٹ انت باریں کئے چنچو آپ ء انت، سگ باور کن ات ہر دوں
 رجانکانی وانگ ء پد من امام ء رجانک گیشتر جو انتر ء متاثر کن دیت بے توری
 فراق ء اردو ادب ء بلائیں بستار ء مز نہیں نام ے بے ہک۔ اش انت کہ امام ء
 رجانک ء گیشتر ہک ادانگ۔ اول ایش کہ امام ء ٹیگور ء یحسد ء سنیں (103)
 پلھ رجانک سگ انت۔ بے مزن نامیں فراق ء ٹیگور ء گڈی دو پلھہ مل داتگ
 انت، گیتا نجلی ء دو امی شرت آئی ء ملار بخش، پد کیپ ء اب گنیں لہزانی سوب ء
 رسگ ء ہمے در سنیں رنگ ترا امام ء رجانک ء گندگ کابنت۔ امام ء گنیں
 رجانک وانوک ء ارواہ ء تارانی سرینگ ء ہج متھل نہ بنت۔

ٹیگور ء نبشتانک ء شیر کنی ء تامداری رجانکار ء گوں جوانی ء وتی رجانک
 ء اندر ء پیش داتگ اے لچھانی رجانک ہمیں حر تامد ار ء شیر کنیں کہ تو ہر چ چھ ء

دم پہ سحت یوان بے انگت تئی دل کشیت یک برے پدا بہ دانئے، یقیناً اے
 رجانکار ء ہر ددیں زبان بزاں انگریزی و اردو ء بلدی ء کتہ کاری ء زائر کنت۔
 رجانک ء اے شیر کئی کہ من امام ء بلوچی رجانک ء دیست مناں اردو ء فراق ء
 رجانک ء گزرگ نہ نیگ۔ امام ء اے زیرائیں رجانک ء وانگ ء پدماوتی چم
 امام بخش، آہم ء سک سگ۔ انت کہ آبلوچی ء دامن ء عالمی لہز انک ء جوانیں
 رجانکاں چہ بے بہر نہ کنت ء بے دیلائی ء بہر اہام ء گاماں داشت نہ کن انت
 پرچی کہ امام ہم زانت ء من ہم زاناں کہ سر میاں علی صابر بلوچی لہز انک ء
 انگت انت..... کہ آئی ء ولہڈی ء سکین ء پد امام ء دل ڈڈنگ ء واجہ جان
 محمد دشتی جیہ زمین بلوچی آئیڈی ہم ناکہ ء ستانت، کہ آئی ء بے وسیلئیں امام ء
 رجانک ء اچھاپ نہ شنگ کنگ ء اگدہ زرتنگ۔

رحمان عارف

گوادر

تو من ءِ گوں وُتی مھر ءِ، بے درور جوڑ سگ!
 نرکسا نیں اے کدہ ءِ دم پہ سھت ہو رک کئے
 ءِ، پد اتر تریپ کئے، گوں نو کیس زندمانی ءِ،
 وش تالیں اے کسانیں نل زُر تگ تو گوں وُت ءِ،
 ماں کو چک ءِ کوہاں سَنیل سگ
 چہ تئی دستانِ نمیرا نیں نا زُر کی ءِ،
 منی نا زُر کیس دل، وُت ءِ زندمانی ءِ بے مٹیں وِشیا نی تہ ءِ تہ گواہ کنت
 ءِ، نمیرا نیں گال در شان کنت
 بے، تئی بے شمار ءِ زبائیں گنج تھنا منی دست ءِ ر سنت
 کرن، گوزگ ءِ انت
 بے، تو انگت وُتی نیامت ءِ بچشاں گوارگ ءِ ءِ
 ءِ، پہ نو کیس بچشاں
 ءِ، پہ نو کیس نیامتاں، جاگہ ہالیگ ہیان انت

دھدھے تو من ۽ ھنم دئے، من الھان بھنال،..... شیرے بھنال
 چہ مزن گندی ۽ مگروری ۽ منی نازر کیس دل بال کنت
 من چاراں ترا ۽ ارس گل گل ۽ چہ منی چھاں شلنت
 ۽ منی زندمانی ۽ ڈرائیں زیبا ۽ بے دروریں گنج ۽ مال
 یک دلکشیں ہوز ۽ زیمیرے ۽ تہا بیگواہ بنت..... ۽ منی منوگری ۽
 مھر ۽ واھگ وتی بانزلاں پچ شانیت..... چوھا جھنگلک ۽
 کہ آنبیلو میں ڈریا ۽ سر لبال ۽ انت
 من زاناں تو منی سوت ۽ الھان اشکنگ ۽ شات بئے
 من زاناں کہ من مذام یک گشندہ ۽ بستار ۽ تی دیم ۽ کایاں
 من وتی زہمیل ۽ پراہ پچیں بانزلے ۽ سرک ۽ گوں تی پاداں پکاں
 کہ داں اودا سر بیگ ۽ من پچیر دل ۽ پندر کت نہ کنناں
 زہمیلانی وشتی ۽ تھاملا ر من چہ وتی جند ۽ راستی ۽ ہم آنچو
 بے سد ۽ بے سمایاں کہ، من ترا، وتی دوست گشاں آگہ
 کہ تو مھی ہدائے

او منی واجہ!

من نراناں چسور تئی الہان ء تو سیدپ ء ستاء بچناں

بے توار ء ابجہ من تئی وشک سوتاں گوشداراں

تئی سوت ء رُژن دُگنیاء تالان انت

تئی سوتانی زندگیں ساہ ء پنس آزمان ء امبازکت

ء تئی سوتانی پاکیس گورگندراہسر ء زُنڈیس ڈوک ء سینگاں

پُر دِشیت ء گوزیت

منی دل لوہیت کہ گوں تئی زہملاں وتی زہملاں ہمرنگ بچناں.....

ہے الہان کنگ ء منی دُراہیس وس ہیکار بنت

من باز لوٹاں کہ الہاں بچناں ہے منی آواز سوت نہ بیت ء در نیکت.....

من بہاڈیاں..... پریات کنناں

وہ! او منی واجہ تو منی دل ہند گیگ کنگ

و منی اردو! من زندمانی و مدام و تی جان و پاک و پاکار و تو جیل و کنان

و منی کہ زاناں تی مبارکین ساہگ مدام منی سر و سہیل انت

من سدا م تو امیں در دگ و مکران و در داراں چہ و تی چکر و سیا زاناں

پر چاکہ زاناں تو ہماہک و راستی کے کہ آئی و منی دہاگ و تہ و

گل و زانت و چراگ روک سنگ

من مدام جہد کنان در اھیں بدی و ہر ابیاں چہ دل و پھشاں

و تی مھر و عھب و جاگہ بدیاں.....

اگہ کہ زاناں تی جاگہ منی دل و آسری عبادت جاہ (مندر) و انت.....

من کوشت کنان گول، تی کاراں، تی پاکی و بزرگی و زاہر بھناں

اگہ کہ زاناں آتی تاکت انت

کہ من و عمل و جھند و جوازت و ذنت

من عبل کھنکس تنی دیم ء بہ ننداں
 اکار کہ من دستاں ڈرنگ انت، آھاں رند ترا بجاں
 تنی مبار کیں ء زیبا میں سورت ء ندر گ ء
 چہ ذوری ء منی دل چہ آرام ء ایمنی ء بے بھر بیت ء جوڑ بیت
 نہ کٹو کیں ساھتے جھد ء مھنت ء بے تیائیں دریا ء
 مردچی بیمار گاہ گوں وتی واہ ء پریا تاں منی درگ ء سنگ
 ینگ ء محسک پلانی زیبا میں دیوان ء وتی سوتاں الہان کنگ ء انت
 ءنی وھد انت بے بر مشی ء نندگ، تنی شنگ ء چارگ،
 ء پد اول ء جھلانکی ء چہ در آسنگیں پد مھر میں سوت ء الہان کنگ ء
 مال اے بے توار ء و شیں سھت ء

اے ناز کیس چلے آئے بہرہ سہند و بزمیر، دیر مکن
 چومیت اے بہ ہوشیت، بکپیت گوں ہا کاں ہاک بیت
 بلکیں ایشی و راتئی پوشاک و سرا جاگہ مہر سیت
 بے ایشی و سہندگ و گوں وتی نرم و ناز کیس دستانی شیر کنیں درواں
 ایشی و عزت و شرب بہ بخش
 من ترساں کہ منی بے سُد و بے سمائی و
 رزق جبرکت بیت و عبادت و وھد ہم بروت
 اگہ اسے پلے رنگ نیست و ایشی و یو ہم کم انت
 سہا اے پلے تر پلے کہ عبادت و کار و بیت
 و چہرہ و بیسر کہ وھد بگوزیت ایشی و بہ سند

منی سوتاں آئی ءِ سمبٹھگ ءِ سینگار داشت
 آگہ کہ آوتی سینگار ءِ سمبٹھگ ءِ مجاز ءِ مگرور ہم نہ بیت
 تئی گراں کیمتی ایس تلاء ءِ نگرہ مئے دُچار جاہ ءِ
 منی ءِ تئی میان ءِ کابینت
 آہانی توار ءِ شور ءِ تئی ہلوت گار بیت۔
 منی نشاری ءِ گُرور ءِ مزن گندی تئی دیم ءِ چہن لُج ءِ ہیاءِ ہر ایت
 او سر شازر!
 من تئی پاداں کہتگاں
 من ءِ بس ہمنکرہ موہ بدے کہ من وتی زندمانی ءِ تچک ءِ راست بچناں
 پوش ہمانل ءِ کہ آئی ءِ را تو گوں وتی و شیں زہ سمالاں سمبھٹینے

آچہ کہ آئی ء شاہزادگی لباس ء پوشاکاں گوں سمھیجک اش
 لال ء گوہرانی ہارے گورش داتنگ
 آئی ء ماں لب ء گوازی ء ہیج شاتی نسیب نہ بیت
 آئی ء لباس سحت ء دمان آئی ء دارنت
 پوشاک ء سلی ء ورگ ء ترس آئی ء مدام چہ دگہ چکانی دگنیاء دورداریت
 ء آکیں تر ء تاب ء ہم ترس ایت
 لولماں! چریشی ء ہیج نہ رسیت اگہ تنی زیبا نہیں پوشاک
 مارا اے گلزمین ء زند بچسویں گل ء ہاکاں چہ جتا بخت
 اگہ اے چہاگر بیی زند ء مچی ء میڑھاں روگ ء ہک ء چچ بگریت

اوپر سوال!

وتی کو پگ ۽ چست بکن ۽ دیم ۽ روگ ۽ پہ جھمب بکن

اوپر ڈوک!

وتی جند ۽ در ۽ دپ ۽ پہ پنڈگ ۽ آگیک

یلدے وتی دُر اھیں بار اں پمانی ۽ کہ آذر اھانی بار اں چست کنوک انت

۽ چک مترین ۽ نشت ۽ مچار گوں ارمانیں دل ۽

تی واہگ گوں وتی ساہ سخی ۽ زیت کُشیت اے چر اگ ۽

ہر چیز ۽ کہ آدست جنت

واہگ ناپاک انت، چہ ایش ۽ چلی ایں دستاں

وتی نیکی ۽ گواچیاں مزیر

بس ہما گواچی ۽ بیکیاں ببول بکن کہ دیگ بنت ترا

گولیا کیس مہر ۽ محبت ۽

تئی جاگہ ہمود انت کہ اود اتئی پادسک انت

ء آجاگہ ء جاہ مند انت ہماوار ء بزگیں انسان

کہ آھاں کس نیست ماں اے دُگینا ء

رہاے من کوشت کناں تئی سجدہا.....

منی سجدہ ء آجاگہ ء نہ ہیئت کہ اود اتئی پادسک انت

گریب، وار ء بے کیس انسانانی جاگہ ء.....

مزان جنہ بی ء سجدہ آجاگہ ء سکر ال بھجر رست نہ کنت

اودا کہ تو بہ ہانی رنگ ء گردگ ء ء

گریب، وار ء بے کسانانی جاگہ ء

منی دل آجاگہ ء بھجر رست نہ کنت اودا کہ تو بہ یار ء بے کیس مھلوک ء

ہمہمہر اے

گریب، وار ء بے کیس مردمانی جاگہ ء

میدے اے دم، پُخوپ، سپت ء سناغ تذلٰی ء چنڈ ینگ، ء
 تو مندرو ء اوتاگ ء دُر، کس دروازگاں بندے کئی عبادت ء کنے
 چکن چماں پچار، هدا تئی دیم ء نہ انت
 هدا همودا انت کہ اودا بنی آدم ڈلیس زمین ء درگ ء انت
 اودا کہ سز کانی شر کنگ ء پہ مزدور سنگ پر و شگ ء انت
 هدا احمایانی همبر او انت
 جاسو چمیں لو ار ء
 توپان ء صور ء
 آئی پوشاک دنزین انت
 دُر ہدے اے عبادت ء چادر ء ء بیا

ہمائی ۽ رنگ ۽ نزع ۽ ہاک ۽ ہمدیں زمین ۽ سر

نجات۔ کجا رسر کنت نجات؟

واجہ ہداء گوں وتی واہشت ۽ رزاعاے دگنیا جوڑ کنگ ۽ ذمہ داری

وتی سر از رنگ آدم گوں اما بستگ

دور بدے اے پل ۽ چراگ ۽ ۽ میل پدے اے پوچھا ۽ عبادت ۽

۽ ذریہ پآخرے او تاگ ۽

چے بیت آگہ تی بیج در اتنت سمل ۽ دوزین بیت، اُنت؟

بیاد چار بکن ای شی ۽ ۽ یوشت ہمیشی ۽ پھنات ۽

پہ ہمد ۽ مہنت ۽ ایدر میچگ ۽

ہمکروہ و ہدء مدت کہ منی مساپری ء گوزایت

درانج انت ء سک درانج انت مساپری ء راہ

من سھب ء رُژن ء اولی برانزء ہمبرائی ء دراتکاں

ء من وتی ترء تاب جاری داشت

چہ بزیں آزماتانی ویرانیاں گوزان،

بے شماریں استارانی سرانخان جنان

تی کراہجگ، ء نزیک تریں راہ ہم چہ دُرائیں راہاں درانج ترانت

انچوشکہ ارزان ء چہ ارزان تریں سازے ء دربرگ ہم چہ دُرائیں سازاں

گراں ترانت

مساپرداں وتی منزل ء سرہیت،

آئی ءراہسر ءدُر ائیں در آمد ءگئیر انی در ءدپ ء
 دارگ کپیت ءچہ در ائیں دگنیاہاں گوزگ کپیت
 ءآسر ءدُر اہاں چہ گڈمی مندر ءپہ سر بیگ ء
 منی چم ہرچ شہگ ءترا شوہاز ء اتنت
 پدا من چمان ءبندگت ءگشت ،

”تو ادائے“

کجائے تو؟

اے جُست ءتوار گول بے شماریں در ارج سریں شہ کورانی ہار اں ملیت
 ءدگنیا ءر اماں اے جزم ءیکین ءہار ءبکینیت
 کہ ”من ء“.....

آسوت که آئی و المان کنگ و من استنگ اتان، آ

داں روج مروچی شنگ، نو تگ

من جهمیں روج وتی سروز و سیم و تارانی و جگ و بندگ و گوازینت

بے انگت امی این وهدنہ بیٹنگ

انگت لہزانی زیر شر نہ بیٹنگت

نوی منی دل و ارمان و واہگاں تاجار کنگ

انگت اجگین پایاں سر نہ کش اتنگ

انی بس گوات و سارت و دلہریں آوچہ ادا گوزگ و انت

انگت من آئی و دیم نہ دیہنگ و ناں کہ آئی ووشیں تو ار اش کنگ

من انی آئی و پادانی نرم و ناز کیں بر مش اے شنگ و سرا کہ چہ منی لوگ و

دیم و گوازینت اش کنگ.....

جہمیں روج پرانی و زمین و سراگالی پچ کنگ و گوست

بے انگت چراگ روک نہ بیٹنگ و من آئی و رالوگ و آؤرت کنناں

من گوں آئی و دوچار کپگ و امیت و زندگاں

بے انگت آئی و دوچار کپگ و وهدنہ بیٹنگ

منی واہگ بے حساب أنت ء منی پریات چہ درد ء سر تریپ

بے تو مد ام گوں بے بزگی ء نہ من اتگ ء مار ار کینگ

ء تنی اے رحم ء بزگی ء منی جان ء بند بند ء جاگہ کنگ

روح پہ روح تو من ء لاک کنگ ء بے شماریں ٹیکلی ء بخششانی.....

ء بے لو نگ ء تو من ء ایشاں دیگ ء ء

اے آزمان ء اے رُ ثنائی

اے جان ء اے دماغ

ء اے پیئم ء تو من ء ر کین ء چہ بازیں واہگاں.....

انچیں وهد ء کہ من ہیران اوشتاں

ء انچیں وهد ء کہ من باہند کناں ء اشتاپی دیم پہ وتی منزل ء رھا دگ باں

تو گوں بے بزگی ء وت ء چہ منی چماں چیر دے

روح پہ روح تو من ء منوگری ء لاک کنگ ء ء

منی واہگان ء ردکنے

ء ہمے داب ء من ء ر کین ء

چہ نزور غبے نیسں واہگاں

من اوایاں تر اسوت اشکلنا نینگ ء

تنی اے بزین دیوان ء یخرہ انت منی جاگہ

تنی اے دُگنیا ء پمن ء حج کار نیست

منی بے کاریں زند بس پہ ہمے ہا ترا انت کہ چریشی ء تالان بہ بنت

بے مکسد ء بے متلبیں سوت

وهد ء نیم شپ ء تہار ء ویرانیں مندر ء تنی عبادت ء ملانگ ٹلیبگیت

ہما وهد ء او منی واجہ!

من ء حکم بدے کہ تنی دیم ء بوشتاں ء الہان بچناں

وهد ء سمین ء و شیل گوات ء تلاہیں سرور ء تار ء سیم شر کنگ بہ بنت

گروا مناں ساڈی بیگ ء حکم ء بدے

ء منی ازت ء شرپ ء گیش بکن

اے دُگنیا، پُلّیں دیوان ء بھر زیرِ گءِ پہ پمن لوئکی استنگ ء
 ایشی ء برکت ء منی زندمانی پاک ء نیک پتنگ
 منی پ حماں ندار وگت

ء منی گوشاں اش ٹت
 ماں اے دیوان ء من ء گول وتی نل ء و شیں زیرِ مئے جنگی ات
 من وتی زانت ء و س ء ہرچی کہ بیت۔ ٹت
 فی من جہست کناں

باریں آوہد استنگ کہ من تئی مبارکیں دیم ء گندگ ء بیایاں ء و تی بے تواریں
 سلام ء پہ تو کو لیگ پچناں؟

من ہما مھر ء ودار ء نشترکان کہ چہ آئی ء پد رانی ء من و ت منہ انی
 ہمانی ء چاگردی بچناں
 اے ودار ء دیر گو سنگ۔

ہمے ودار یگی ء برکت ء من وتی فرضاں توام نہ کنگ ء چہ میاریگاں
 مھلوک گوں وتی راہ ء راہ بند اں مناں بند یگ کنگ لوٹ ائت
 بے انگت من وت ء راجریاں رکینتگ

پرچاکہ وت ء چہ آہانی دست ء دیگ ء من مھر ء ودار یگاں
 مھلوک من ء شگان جن ائت
 گُشتنت ”من بے پرواھے یاں“
 من زاناں مھلوک راست گُشتنت

بازار ء روج ہلاس بوت کاریانی کار توام بوت۔
 ہما مردم کہ منی لوٹگ ء اسنگ اتنت
 دلیکیمی ء ناوشی و اتر بوتنت۔

پرچاکہ من وت ء چہ آہانی دستاں دیگ ء
 بس مھر ء راہ ء چارگ ء یاں

جَمبر، سیاہ بڑ تران اُنت
 ء تہاری گیش بیان اُنت
 آہ، او منی مہلج!

تو پرچے من ء تھناوتی در ء دپ ء داریگ کنگ ء پر ماتگ
 نیمروچ ء د سگھیں وھد ء من مھلوک ء ہمبیرایاں
 بلے، مروچی اے سیاہ ء تھاریں روچ ء من تی اُمیت ء او شتا زگاں
 آگہ تو من ء وتی دیم پیش نہداشت
 آگہ تو وت ء چہ من ء دور داشت
 گڑا من زاناں هور ء اے دراجیں وھد ء چتور بگوازیناں
 منی چم دور آزمان ء تھاری ء سگ اُنت
 ء منی دل گول سر گوات ء پریات کنان ء ویل اُنت

اگر تو گوں من گپ ء تران نہ کنے
 گڑا من وتی دل ء گوں بے تواری ء سمھیناں ء ایشی ء سگاں
 من گنگ باں ء ودار یک باں
 چو جڑ شکو کیس استالانی شپ ء وتی سر ء جھمل کناں ء صبر کناں
 سہب الم ء کئیت
 تماری روت ء تئی تواری ء وشیں زہملائی پتلاھیں کول
 چہ نیلیں آزمان ء تالان بیت
 گڑا تئی گال منی باگ ء جہگانی کڈواں سوت بنت ء بال کن انت
 ء منی ڈگار ء ہرچ جہمگ ء تئی زہملائی پل بنت ء رُ دانت

ہم روچی کہ آپنی اسپتیں پُل (۱) کنول رُست

اپسوز من دگہ شمع دگوش اتاں

من حج سنئی نبوتاں

منی پچر دگہ شمع ء ات

منی چلی ہالیگ ات، بے زیبائیں آپنی اسپت پُل ء سر امنی چم نہ کپت

چوش بیت کہ ملوری دم پہ سہت منی سر ء ایگک ات

من ملوری ء واب ء ہماوہد ء بُست کنگ ات

وہدے یک دلکش ء و شیں بُوئے گوں سمین ء ایگک ات

کوں اے سبک ء و شیں بُوئے منی دل ء دردے ء ارمانے چست یو تگ ات

نہ من ء انچو سما کپتگ ات گتھے بہار گاہ ء ساہ ء ارواہ آجوائی لوٹیت

آوہد ء من نزانے کہ اے و شیں بُوچہ من انکرہ نزدیک انت

آمنی چند ء ملک انت ء آد لکشیں بُو منی دل ء جھلانگی ء چہ در ایگک ات

1- آپنی اسپتیں پُل :- کنول، نیلوفر، یک اسپتیں پُلے کہ آپ ء تاز دیت ء آپ ء سر ازہل بیت

من و تونی یدار چه تیاب و تنیلگ و زر و برگی انت
 ست رپتاری و بیکاری و وهد تیاب و گوزگ و انت
 لپسوز چمن !

بہر کا و تونی زیبائیں پل رُ دین انتت و شت
 و من و انگلت مُر تکمیں پلانی بار بڈ و انت و و داریگاں ، اوشتا تگاں
 دریان چول پریات و انت
 و سہا سگداریں را حسراں زردیں تاک در چکاں چه سدگ و رچ و انت
 تو بجا نکو چارگ وئے ؟

زاناں ترا سمانیت کہ اے گوات و دومی سرا
 چه دُور و آو کیس سنوت و ہواری و
 یک دگہ تو ارے ہم پیداگ انت ؟

گر ماگ ءِ بُش ءِ ہو ر ءِ موسمانی سیاہ ءِ بزیں ساہگ ءِ تو چوشپ ءِ بے توار
روگ ءِ ءِ.....

چہ چاریانی چہماں و ت ءِ چیر دیاں

سہبی من وتی چم بو ٹنگت ءِ آئی ءِ توپانیں گوات ءِ بلاہانی ہج کمار نہ کنگ
مڈام آگامیں آزمان ءِ ر ایک بزیں پوشے ءِ اندر کنگ

گیا وان ءِ سوت بے توار بو ٹنگت ءِ در اھیں لوگانی دروازگ بدانت

او منی سنگت اے بے بر مش ءِ بے تواریں راہ ءِ تو تھنا میں مسار پرے ات

او منی دُراھاں چہ دوست تریں ہمبل!

منی لوگ ءِ دپ پچیں تو چو یک واب ءِ ہیا لے ءِ

چہ ادامہ گوز

او منی دوست !

مرہی اے تر سنالیں شپ و تو توتی کھر و آن اک وڈاں و د پوکے

آزماں نا لگ ء انت ، پو انجیں مردے ،

کہ آئی ء ذراھیں اُمیت پر تنگ انت

انشہبی و اب پو منی بہ ماں ذور انت

دماں دماں من در و ازگ ، پوچ انان ء

او منی دوست ! من ڈن ء اید ، سیاہ ء تہاری د کہ پوچ نکاند ان

من گھنزا ناں ، پھر ء یاں باریں تو انجام راہ ، کوزاک ء

سیاھیں کورے تہاریں پھرتے ،

اکہ چہ پراھد ا من ء تہاریں گیا وان ء

پپ ء چو ٹیس رکشاں گلازان پکن پیدا گے

او منی دوست !

او منی ہمبل !

اگہ روج جبرکت بو تگ

اگہ جرنگانی چر چری ہم بند بو تگ

اگہ گوات ہم تستگ ء سُست ترا تگ

گزامنی سرا ہم تماری ء بزیں چادرے مانپوش

انچو کہ تو اے زمین ء راماں و اب ء چادر ء پتا تگ

ء انچو کہ تو گول و تی نازر کیس لَنکُکاں بیگاہ ء وهد ء

سر جھلیں آپی اسپتیں پلانی (کنول) دپ بند کنگ۔

چہ آرا اھلوزی مساپر ء کہ آئی ء تو شگ ء پیلگ منزل ء سر بیگ ء پیسر

ھورک بو تگ ء آئی چچ در تگ أنت دُنزیں أنت ء

آئی ء سکت شنگ۔

آئی ء ج ء گر بیی ء دور بکن ء چوش یک زیبا میں پلے ء

ایش ء زند ء پدانوک بکن

شپ ء ناھیو کیس پوش ء تما

()

بے وسی واری ء شپ ء من ء بے تلو سک ء پلپٹک ء
 واب ء دستاں دیگ ء تو پیک بد نے
 تنی سر ء گول دُراھیں جزم ء یقین ء
 تنی عبادت کنگ ء منی تیاری تو ام بیت
 پہ ایشی ء من ء وتی تستگیں ارواہ ء را مجبور کنگ مہ کپیت
 تو روج ء دُمبر تکلیں چمانی سراشپ ء پردگ ء مانپوش نے
 کہ گول یک تاجگ ءوشیں آگاھی ء آئی ء چم پدا تچ بہ بنت۔

آتک، منی کز انشت بے من ء بُست نیت
 اُف! چنکره شو میں و ابے ات مے بے نسیب ء
 آشپ ء بے بز مش ء اتک!

آئی ء وتی نل گون ات کہ چرائی ء ز سملان منی و اب جس اتنت
 اپسوز، منی بجہیں شپ پرچے ہمے داب ء بے نی گوزانت
 آہ! من آئی ء گندگ ء چوش پرچے بے مر ادباں
 وھدیکہ آئی ء ساہ ء توار منی و اب ء چھیت۔

رُژن! کُجِ انت رُژن؟

رُژنائی بجن گوں زردءِ مھر وانیں ءِ نمیر انیں آس ء۔

آنت چراگ، بے ایثی ءِ سر اُرژن ءِ یک برانزے ہم نیست

او منی دل زاناں ہمیشِ انت تی بھت ءِ نسیب؟

آہ! چشمنِ زند ءِ چه بہتر انت مرگ

بدبھتی، تی دُر ءِ دپ ءِ اوشتاگ ءِ گُگ ءِ انت، تی واجہ انگت آگہ انت

ءِ ترالوگ ءِ انت

گندک ءِ دُچاری ءِ جاگہ ءِ مس شپ ءِ سیاہ ءِ تھاریاں

جمبر ال آزمان مانپوشگ ءِ ہوردارگ ءِ نام ءِ نزانت

من زاناں چے چیزے منی اندر ء تلو سگ ء انت
 من اے تلو سگ ء متب ء سر پد نباں
 پہ دمانے ء گروک ء شہم ء منی چمانی دیم ء تماری سے مانثانیت
 ء منی دل ہما ہنکین ء شوہاز ء راہ ء پٹ ایت
 کہ چمودا من ء شپ ء سوت گوانک ء انت
 رثن ! بلے کجنت رثن ؟ روژنائی بجن گول زرد ء مروانیں ء نمیرانیں آس ء
 جمیر گزندگ ء انت ء گوات آزمان ء پہنات ء
 چہمال جنان ترند کنگ ء انت
 شپ سیاہیں ، چو سیاہیں سنگے ء
 بگند وهد تماری ء ہمیرائی ء مہ گوزیت
 گولوتی زندمانی ء مھر ء اشک ء چراگ ء روک بجن

من ۽ بسنگیں دُراھیں سنگل سک مھلکم ۽ مضبوط انت

بے وھدے من لوٹاں ایشاں بہ سداں، منی دل ۽ دردے باھند کنت

من ۽ بس آزاتی لوٹیت، بے آزاتی ۽ آسرات ۽ ننگ ۽ من ۽ نھنت

من جزماں کہ گوں تو کیمتی ایس مال ۽ دولت سگ باز انت

۽ تو منی دُراھاں چہ جواں تریں سنگت ۽

بے دل نہ نیت کہ منی لوگ ۽ ہرچ ارزان کیمتی ایس چیز است انت

آھاں ڈن ۽ مان ہر ۱۱

اے کپن کہ من ۽ پرائنت، دنز ۽ نھن ۽ مرگ ۽ کپن انت

من ایوک ء تھنادر کہتگاں، روگ ءیاں کہ وکت ء سر بہاں
وتی کول ءو ہدہ ء پیلو کنگ ء

بے اے کئے انت کہ اے بے تواریں تماری ء منی رند ء پیداگ انت ؟

من وت ء چہ ایشی ءر کینگ ء راہ ء تاب دیاں،

بے پدا ہم من وت ءر کنیت نلناں

آگول مگروری رواجاں دبز کنان انت

ھر چ گئے کہ من کنان آوتی تھل ء تر ندیں تواریں ہو ار کنت

او منی واچہ !

آہم منی کسا نکلیں جنہ انت

آبے جے

ء آئی ء ہممبر اھی ء تی در ءد پ ء آگ ء من ءن لکنت

اوبند یگ! بجوش آکئے ات کہ تئی دست ئے گوں سنکلاں بہت انت؟
 ”آمنی واجہ ات“ بند یگ ء در اہینت

من ہیال کنگ ات کہ مال ء دولت ء نام ء، ہر کس ء گیش بچناں.....
 من وتی ہزانہ ء انبار ء آدر اہیں کلداران ء مچ کت
 کہ آمنی واجہ ء رار سگی اتنت.....

وہدے من ء واب ء بے تاہر کت
 من ہما تھت ء سراو پتال کہ آپمنی واجہ ء ات
 ء وہدے منی چم پتال

من وتی جند ء ہزانہ ء انبار ء دیست کہ بند یگاں۔
 اوبند یگ! بجوش کئے ات کہ آئی ء اے مھکمیں سنکل جوڑ کنگ؟

”آمنی جند ات“ بند یگ ء پھودات
 ”گوں باز مھنت ء من اے سنکل جوڑ کت
 من پھر کنگ ات کہ منی پدوش نہ ورو کیس تاکت ء زور

من ءچہ ایسی ءبیہایت

بے پد اہم من اے دل ءدشنگ

من سک باز واداراں منی ناکامی باز مزن أنت

منی لُج، چیر ء اندر انت ءسک گزان انت

بے پد اہم وحدے من وتی نیکی ءشری ء

دُعالونگ ءکایاں

دستاں چہست کناں

منی دل چہ اے ہم ءخرس ءلرزیت

کہ چوش میت منی دُعائبول ءمُستجاب میت۔

ہمانی ءرا کہ من وتی نام پر بستگ ءہند گنگ،
 آے ہندی جاہ ءنشگ گریوگ ءانت
 من یک تہم اے ہندی جاہ ءچپ ءچاگرد ءدیوال ہندگ ءدسگتاں
 ءوہدے روج پہ روج اے دیوال دیم پہ آزمان ءبر زبان بیت
 گڑا من اے دیوال ءسہگ ءوتی حقی ایس رنگ ءہم دیت نلناں
 من سپر ہند گایاں اے بلہد یں دیوال ءہندگ ء
 من ایسی ءگل ءچن ءگول ینگ ءیاں کہ
 یک کسانیں ننگے ہم پشت مہ کپیت
 ءاے ذراہیں مہنت ءکار ءمز کہ مناں ریت
 آلمنت کہ من وتی حقی ایس رنگ ءدیت نلناں

اے جہیں دُگینا ۽ ہمدِگ کنت ۽ من ۽ نہ تر سو کیس آجوئی یے دنت
 گوں ہمے اُمیت ۽ من شب روج کار کنت
 یک آس جاھے ۽ گوں مار تول (مز نہیں کُدینگ) ۽ تر ندیں فپاں
 اے سنکل جوڑ کنت
 آسراے کار کثات
 سنکل ۽ کڑی بے مٹ ۽ مھکم جوڑ توت اُنت
 گڑا، من وت ۽ دیت
 کہ گوں ہمے سنکل ۽ ہمدِگال

ہر کسے کہ اے دُگنیاؑ گوں من دوستی کنت
 آ، گوں دُراہیں راہؑ راہبند ال من ءہندگ لوٹ ایت
 بے، اے چیز ء من تئی مھر ء دوستی ء تما نہ گنداں
 تئی مھر چہ اے مھلوک ء مھر ء دوستی ء سک باز ء مستر انت
 ء تو من ء ہند یگ نکنے

چوش مہ بیت کہ من کدی چراہاں بے ترا نگ بہاں
 ہمے ترس ء دل اش ہد کت نہ عکت کہ من ء تھنا یلہ پدے أنت
 بے، روچ روان انت ء تو گندگ ہم نہ بے
 آگہ من وتی لوٹا اہا ء دعایاں ترا گو انک نہ کناں
 آگہ من ترا وتی دل ء ہند یگ نہ کناں
 بے پدا ہم تئی بے میس مھر، منی مھر ء و دار یگ انت

روح ء، آمنی لوگ ء ایمنت، آهان گشت

مارا داؤراہاں چہ کستریں بانے پکارانت

آہاں گشت، ”ماشمے ہدا ء عبادت ء شمشے ہمبہراہ بنیں ء گوں مزن واہگ ء

آجزی، ماچہ ہدا ء داگ ء بخشا تگیں ٹیکی ء سوگاتاں بس وتی جند ء بھر ء

زیریں“

چرے کول ء کرار ء رند ایک کرے شت انت

ء بزرگ ء بے توار نشت انت

بہ شپ ء تھاری ء من دیست آہاں

منے، پاکیں عبادت جاہ ء سرا اُرش گت

ء گوں وتی پلیتیں لالچ ء حرص ء

وتی دل، تب ء بھگو ان (ہدا) ء دیم ء ایریں سوگاتاں دُزگ ء انت

من ہرچی یاں، من ء ہمیشی ء دُر اہاں چہ کسان تریں کھرے جو ڈ بکن۔
 کہ آراوتی دُرست گشت بخت
 منی زانت ء ہماہیرت تریں بھر ء بل کہ من ء ہر چہ منگ ء
 تنی آستی ء ترانگ ء بہ پرین ایت
 ء ہمک گپ ء من ء تنی نزیک ء ببارت
 ء سھت ء دومان ء من ء پلّیت کہ وتی مھر ء پہ تو شات بختاں
 منی سیادی ء چہ کمین ء کمتریں سھتے ء بل کہ
 من ء گوں تنی واہگ ء واہشت ء ہوار بخت
 ء منی زندمانی پہ تنی مُرادانی توام کنگ ء کمک ء امدات کے جوڑ بہ بیت
 ء اے سیادی انت، تنی مھر ء سیادی

همودا که دماگ چه نیم ء ترس ء آجوبه بیت

همودا که سر چست ء بر زبه بیت

همودا که په دانگ ء زانگ ء هج وڈیس بندش مه بیت

همودا که هلک ء هند ء سمرانی پلاں

گوں دُگنیا ء راہر ء بانگ کنگ نبوتگ

همودا که گپ چه راستی ء جھلا بکیاں دُر کاہنت

همودا که بے مٹیں مھنت ء جھد بُرز ء بلندی ء روان بیت

همودا که اگل ء زانگ ء ساپ ء ٹو تکمیں چمگ ء مُرد گیس دشت ء گیاوان ء

ریک ء ہا کانی ء ءوتی کسک کار نہ سنگ

آجوتی ء ہما بہشت ء

او منی آر تھیں ہمت! منی ملک ء راگاھی نسیب بہات

او منی واجہ! گوں تو منی دستبندی ء لو تک ہمیش انت
 کہ منی دل ء یزگی ء ہیو سی ء رو مگانی سراتنی مبار کیس دست سر بہ بنت
 من ء وتی شاتی ء گمان ء ارزانی ء سگک ء تو پیک پدے
 من ء وتی مھر ء را پہ کار آمدیس ہذمت سے جوڑ بیگ ء تاکت بہ بخش
 من ء ہمت بدے کہ چہ وار ء گریباں حج بر جتا مباں
 ء زالم ء گرونا کیس تا کتانی دیم ء ہجیر کمی مہ مناں
 من ء ہمر وچی ایس بے سنایتیں گپاں چہ وتی دماغ ء را
 دُور دارگ ء جوازت ء بدے
 ء من ء ہما تاکت ء جوازت ء بدے کہ گوں وتی دُراہیس تاکت ء
 وتی مھر ء ہُتب ء، پہ تئی رزائو اہشت ء ندر یگ بچناں

منی هیال ء من ذرا هیس وتی کار توام کُنگنت
ء وتی تاکت ء آسری سیر ء سر بیگال
من پگر کُنت کہ نی منی دیم ء راه بندگ بو تگ
ء منی راه ء در اهیس تو شگ اول کُنگ انت
ء نی هما وهد استگ کہ من بے تواریس گنمای ء با ہوٹ بیال
بلے، من ء سمانت کہ منی اندر ء تی مُرادانی هج هَد ء سمر نیست
وهد ء کہنیل لبر زبان ء سر امر انت
چه دل ء نو کیس ز سمل سر کش انت همودا کہ کہنیل راه گار بنت
یک نو کیس ملکے گوں وتی سو گاتاں چمانی دیم ء شہمیت

من تر الوٹاں ، بس تر الوٹاں.....

منی دل تھے جگو شیت ء تجھر دم مہارت

آواہنگ کہ مدام بے تاثیر کن انت

دروگ انت ء تماگ ء چہ سورک ء حالیگ انت

انچو شحہ شپ وئی تماری ء تمار ژن ء لوگ ء چیر دنت

تھے رنگ ء منی اندر ء اے واہ پریات سر کشیت

کہ من تر الوٹاں..... بس تر الوٹاں

انچو شحہ توپان ء حار ء حرج حال ء امن ء ایمنی لومیت

ناک کہ آگوں وئی دُراہیں زور ء تاکت ء

امن ء ایمنی ء گوں ٹکر وارت

تھے پیڑم ء منی ”غداری“ ء یاغی بگ ”گوں تی مھر ء ٹکر زیرایت

سپہا تھم آئی ء گوانک ہمیش انت

”من تر الوٹاں..... بس تر الوٹاں“

وھدے دل بہ تسیف ء ہینار بیست
 ہماوھد ء گنج ہر ہمتانی جہمہر بیبی ء منی سرا بجوار
 وھدے زندمانی چہ ہیر ء برکت ء زبھر بیست
 تو ہماوھد ء ز-سملانی نود شنز ء رنگ ء ہیا
 وھدے کارانی شور ء کوکار ہر چ جہمگ ء منی راہاں ہند آنت
 لو منی بے تواری ء ہدا! ہماوھد ء منی نزیک ء ہیا گون وتی امن ء ایمنی ء
 وھدے چہ واری ء منی ہد شہمگیں دل اوتاگے ء ہند بیست ء بہ نندیت
 گڈ اور وازگ ء پیر وش ء ہیا
 لو منی بادشاہ! منی کرا گون وتی دُراہیں بادشاہی شان ء
 وھدے تماہ ء واہگ گون وتی مکر ء بچی ء د نزع ووتاں اگل ء کور بخت
 ہماوھد ء لو ”پاکیں ذات“ ء ”مدا می آکہ“! ہیا منی کرا
 گون وتی رُژن ء، گروک ء شہم ء

لو منی ہدا!

منی ہفک ء ہینار یں دل ء سر ا باز مدت انت ہور ء نہ گور تک
آزمان ء سر لہنا کیں بز ہنگی ء مانشا تک

ء یک تنگ ء چہ تنگ تر یں نو دی چادرے ہم نیست
چہ دور ء آ یو کیں یک سار تیں نو دشمنزے ء نزور یں ا میتے ہم نیست
ا کہ تنی رزا ہمیش انت گڈا دیم ہدے وئی گروناک ء گز بنا کیں تو پاناں
کہ، گوں گروک ء شہماتاں آزمان ء بہ ٹوہن انت

ہے، لو منی ہدا! بیدر..... بیدر اے بے تواریں تبد ء بلوار ء
اے ہمکر ہے تو ار ء بے رہم انت کہ دل ء گوں برو کیں نا ایتی ء
سوچک ء بجیک کنگ ء انت

چہ نیلیں آزمان ء گنج ہر ہمتانی جمہر اں بل کہ جھل ء چار انت
انچو شکہ، مات ء ار ساں مد یں چم

لولاد ء ہت ء زار ء گزب ء وکت ء چار انت

مھلوک ءِ پُشت ءِ ساھگ ءِ وت ءِ رپر چے چیر داتگ
او منی عاشق!

مھلوک ترا تیلانک دیان ءِ چہ اے دنز ءِ پلکین راہ ءِ گوزانت
ترا، راہ ءِ ہاک گمان کن انت

من، چہ کرناں ادانشگ تی راہ ءِ چارگ ءِ یایاں، گوں وش رنگیں پلاں
ھریک راھگوزے کہ چہ اداگوزایت

چہ منی جَم ننگیں پلاں دانگے زیرایت ءِ روت
ءِ نی، منی حلی ہالیگ نیگی انت

سُہب شت، نیمروچ ہم گوست
بیگاہ ءِ ساھگ دُران جَمگ ءِ انت

منی چم چہ بے وانی ءِ کورانت.....

مھلوک وتی لوگاں روگ انت.....

من ء چارنت ، پچکننت ء منی سرچہ ن لُج ء جھل بیت

من چو پنڈو کے ء نشنگ وتی سرگیک ء پلودیم ء دشتنگ

وهدے مردم من ء پُہر سنت ”من چے لوٹاں“

من وتی سر ء جھل کنان ء آھاں ہج پتہودات نلکناں

اوھ ! من گوں اے مردماں چتور بگوشاں کہ من پتو نشنگاں

تو کول ء زبان کنگ آگیک ء

من چتور بگوشاں کہ من وتی گر بی ء ر اچوش وتی لب ء ایر کنگ

من وتی دل ء اے اسرار گوں مزن پھرے ء وتی دل ء دشتنگ

من سبزیں کالیانی سر انشتنگ آزمان ء چارگ ء یاں

ء تنی آگیک ء و شیں ندارہ ء و اب ء گندگ ء یاں

وهدے چراگ روک بنت

تنی نگرھیں گوانزگ بال بیت

راھگوزیانی دپ بچہنت، ہیران ء ابحہ ترا چارنت
 وھدے آراچہ نگرھیں گوانزگ ء ن ء آیک ء
 ء من ء چہ ھاکاں چست کنگ ء گندانٹ
 ء منے درتہ پھیں گرہیں پنڈوک ء،
 کہ تبدیں لوار ء چوناز کیس تا کے ء لرزگ ء انت
 گوانزگ ء وتی کرانا دینے.....
 بے وھد گوزان انت ء انگت تی گوانزگ ء ہرگانی توار نہ میگ
 باز جوس کوزگ ء انت ء گوں شور ء جگآء.....
 ء باریں توائچوبے توار ساھگ ء اوشتے مھلوک ء پُشت ء؟
 باریں من تھنا تی راہ ء چاران ء گریواں ء
 گوں جبر نہ کئو کیس ارمان ء گم ء وتی جان ء بادیاں؟

مروچی بامسارء اے ہلوت یوت کہ مایکدارء سوار نہیں
سنیل ء روئیں.....

ہس، من ء تو

دُغنیاء دگہ کسے سنئی نیت مئے اے سنیل عبات ء

کہ آئی ء منزل آسر نیت

ء ماں کدی کفیت

اے نیلوم ء بے تیائیں دریا ء گوں تنی و شتیں پچھند گاں ء د لگوشی ء

منی سوتانی زیر ء آھانی ساز.....

چوش چہ چولاں آزاتیں لہزانی بندش ء، آجوئیں دُگنیاء جس اُنت
 باریں انگت و ہد نہ یتگک؟
 باریں انگت کمیں کار ہشکپنگ؟
 چارتیاب ء روج برکت یتگی اُنت ء دریائی مُرگ
 اِشتاپی پہ وتی ہنکیناں و اتر کنگ ء اُنت
 کئے زانت سنکل کدی جُج اُنت
 ء مئے یکدار چوش روج برکتی ء گڈی ندارہ ء
 شپ ء سیاہ ء تماری ء تما، چہ چہماں اندر بیت

آہم، روچے ات

وہدے من وت ءراپہ تونہ کمہنگ ات

منی دل ءبے لو نگ ءتی آئیگ انچوش ات، پوش کہ آئیگ، یک درآمدے ء
او منی واجہ!

تو منی زندمانی ء گو سنگیں دور ء سر ایک نمیر انیں مہرے جنگ

ء مردچی و ہدے من وتی ہما گو سنگیں سہت ء دماناں گنداں

ء آہانی سراتی جنگیں مہر ء امز ء چم کپیت.....

من گنداں آسہت ء دماناں پوش منی شمو سنگیں روچانی گم ء شادیانی

یات ء پنیم ء د نرین انت ء گوں ہاکاں گار بو سنگت

وہدے من گوں گچ ء گل ء زہگانی گوازی سنگ ات

آ، و ہدے ہم تو گوں زار ء ناوشی ء چہ منی اے گوازیوں دیم نہ تر بیت

ء تی، پادانی بر مش، کہ من وتی گچ ء گل ء گوازی ء و ہدے اشکنگ ات

آ، بر مش ء جکسوکیں توار

چہ یک استارے ء دال دومی استار ء جگگ ء انت

باریں تو آئی عبادانی ہے تواریں بز مشاش نہ ممت ؟

آ، آگے ءانت، آگے ءانت، مند ام آگے ءانت

ھر سھت ءد مان ء، ھر زمانگ ء، ھر وچ ء ہم شپ آگے ءانت

آ، آگے ءانت، ء مند ام آگے ءانت

من سوت جت باز، سک بازار نکلیں ء باز دانی

پے، آئی ء دُر اھیں سوت ء ز سلاں ھے جار جت

آ، آگے ءانت، آگے ءانت ء مند ام آگے ءانت

بہار گاہ ءوشک ء شاد ھیں روچاں چہ گیا وان ء راہ ء

آ، آگے ءانت، آگے ءانت ء مند ام آگے ءانت

ہور ء تر ء تھاریں شپاں جمبر ء گزندانی گوانزگ ء سوار

آ، آگے ءانت، آگے ءانت ء مند ام آگے ءانت

گم ء اندوھانی رند ء دگہ گم، آپادانت ھمانی ء

کہ آھانی زور منی دل ء سر اکھیت

ء ھمانی عبادانی نازر کیں نرمی انت

کہ منی گل ء شاتیاں بز ھد ار کنت

من، زاناں چنکرہ دُور ء بیگو اھیں زماںگ ء چہ تو
 منی گندگ ء برابر نزیگ ء پیدا گے
 تنی روج ء استار ترا حمن ء چیر دات نہ کن انت
 باز سھب ء باز بیگیاں من تنی سوت اشنگ
 ء تنی ربالو منی دل ء پترنگ
 ء من ء یک اندریں جاگہ ء ء گوانک ء جنگ
 من، زاناں پرچے مروچی منی زندمانی چوش شارت ء گل انت
 یک و شیں تیر کے منی دل ء سُمھان انت
 انچو سہاکییت کہ نی پمن وتی دُر اھیں کاران ء جم کنگ ء وکت اشنگ
 ء من گوات ء تما
 تنی جند ء نرم ء ناز کیس و شہو ء یو چنگ ء یاں

شب آسرنگی انت آئی ء بے سیتیں راہ چار گے ء
 من تر سگیاں آسُھب ء انا گہ منی دَرِ عِدِ پَ ء کیت
 ء آو ہدی من چہ شپ آگا ہمی ء ژند و پتنگ و آب بان
 اود ز گھاراں! پَر آئی ء راہ یکہ بدیت۔ آئی ء ادا آئی۔ ء مدارات
 آگہ چہ آئی عیاد بزمش ء من آگہ نہ بیتاں، گڑا شُما من ء مہ ٹوہمنات
 ہمہ دستندی ء نر زانت گوں شہرا

کن چہ جنگانی چر چری ء شور ء آگہ بیگ لوٹاں
 ء ناں کہ، گوں سُھب ء گل ء شائیں گوات ء شہماناں
 من ء بل ات آر ای بہ و پیاں
 آگہ کہ منی واجہ ہم انا گاہ ء منی دَرِ عِدِ پَ ء بے سیتیں

آہ! منی داب، منی بے بہائیں داب
کہ روگ ءِ پہ آئی ءِ پادبر مش ءِ مندگ انت
آ! منی بندیں چم، کہ وتی مچاچاں ہمائی ءِ پنچند گاتی شہم ءِ پنچ کنت
وہدے آ منی دیم ءِ اوشتوک بیت چووشیں دابے ءِ
ہما داب کہ تماری ءِ چہ در کپتنگ
آئی ءِ چو اولی بر اتر ءِ اولی شکل ءِ منی چہمانی دیم ءِ پد رانی ءِ بل
منی آگاہیں ارواہ ءِ پہ شاتی ءِ اولی مستاگ ءِ
چہ ہمائی ءِ دیدگاں آیک ءِ بل
ءِ پمن، منی روگ ءِ پہ آئی ءِ داں منی اشتاپی واتری ءِ
جوڑ بکن

سببِ بے تواری و دریا مُرگانی ز ماں گوں
 بے شماریں چو دانی رنگِ اُپر شیت
 غراہِ کشِ اُز ال پُل چہ گلِ اُلدگِ اُنت
 اُچہ جمہر ال آپ یو تگیں تلاء ہرچ نہمگِ اُشنک بیت انت
 غما بے سماوتی و تی راہِ اُروگِ اُتیں
 ما، نہ شاتی الہانِ اُتیں، ناں لیبِ اُتیں
 ناں کہ مالِ اُبٹِ اُبدلِ اُشھرِ اُروگِ اُتیں
 ناں، مگپِ اُترانِ اُتیں، ناں پچھندگِ اُتیں
 اُانچوش کہ وکت روانِ ات، ماتیز تیز گامِ جناں اُتیں
 روجِ سرِ اُمہرِ اُتِ شانتلِ ساہگِ اُنرمِ نرمِ اُگوگوِ اُتنت
 نیمروجِ اُتبدِ اُششکیں تاکِ بالِ اُتنت

شوانگ ء چک ابرو ء در پہل ء ساہک ء لو پنڈا ء ء

ء واب گندگ ء ات انت

ء من تپو کیس بُو ء کر اکاہانی سر اٹپک اتاں

منی ہمبہراہ ء من ء سبک ء ذلیل ء زانگ ء کندگ ء اتنت

آہانی سر چست ات ء ترندی دیم ء روگ ء اتنت

ناں ایشاں چک جت پُشت ء

چارا ت ء غناں آرام گت ء آدم ء دنز ء تماگار بُو تننت

آہاں باز باندم ء کوہ سر گوزگت انت

ء باز دُور دُورین نو کیس ہند ء ہلکاں چہ گوست انت

ہجر نہ کُنو کیس راہ ء او دلاوراں! شمار امھر ء ازت ء سلام

چہ میار ء ملامت ء تکیپ ء من بُست و گت

بے ء منی اندر ء حج و ڈیس آشوبے ودی نہ بُو ت

من وت ء رایک شادمانیں ایاشی ء مستی یے تماگار گت

پہ یک کسانکس وشی یے ہاترا
 تلاہیس روتاب ء ساہگ ء سبز رنگس ایمنی ءے بے تواری کم کم ء منی
 دل ء سگمان انت

من شمشکال کہ من پرچے مساپری ء در کپتگاں
 ء من ساہگ ء زملائی و شیس تواران ء ،
 پہ بے گمی وتی دل ء دماغ ندر گت انت
 ء وھدے من چہ و شیس واب ء بُست گت
 چم تچ گت انت

من تراوتی دیم ء گوں نیم وانلی پچند گاں ھد وناکی چارگ ء دیت
 من ، پجرے ہیال ء ترس اتاں کہ راہ دراج ء یمناک انت
 ء دال پتوسریگ ء کوشت ء جھد چنکرہ گران ء سنگین بیت کنت

توچہ وتی براہدار ء جلوہ داریں گوانزلوک ء ءن ء ایراتکے
ء منی کل ءدپ ء اوشتاتے.....

من تھنا-نجرے زہیر ونک ء اتاں

تو، منی زہیر ونک اش گت

تو ایراتکے ء منی کل ءدپ ء اوشتاتے.....

تئی دیوان ء بے حساب زانکار ء مزنا میں وش گئیں ٹھنڈہ است انت۔

اودا سھت ء دمان شتر الہان بنت

ہلے، منے نوک دربر ہنگین ء تچک ء سادا میں زہ سلاں تئی مھر گت ات

یک گمنا کیں سازے گوں دگنیاء نامدار ءوشیں سازاں ہوار بیت

ء یک زیبائیں پلے پہ سوگات ء بخش ء

تو زرت، ء، منی کل ءدپ ء اتک ء اوشتاتے

من ینگِ راہِ لوگ پہ لوگ پہنڈگِ در پکتاں
 اناگاہِ تئی تلاہیں گوانزلوکِ چوش و ش رنگیں وا بے
 چمانی دیمِ اتک

من پگرت، باریں کئے انتِ اے بادشاہانی بادشاہ
 منی ایتاں گل چت

انجو سماپت، گھئی منی وارِ بدیس روجِ ثرتِ انت
 من پہ ودارِ نشتاں کہ بے لوٹگِ ہیراتِ ریت

دُراہیں شمگِ ریکانی سرِ مالِ زرِ شنگِ کنگِ بنت
 بالی گوانزلوکِ ہمودِ اتک کہ من اوشتاگِ اتاں

تو منِ دیت، پچھد انِ ایرِ کپتے

منی نزاں نی منی زندمانیِ بھتِ نسیبِ جاہنگ
 پدا اناگاہِ تو تئی راستیں دست، منی شمگِ شہارت

ءگشت، ”چے است تئی کراہمن ء؟“
 آہ! چنکرہ شاہی لیے ات، یک پنڈو کے ءدیم ء تئی دست شمارگ
 من ہیران ءبجہ بوتال.....

پدا، من وئی کچول ء دست مان مٹ
 ءچکے دان کش ات ءترادات
 بے، آوہد ء، منی ہیرانی ءوچ ہد ء شمار نیست ات
 وھدے

ہیگاہ ء، من وئی کچول چپی مٹ
 ء، من وئی پنڈا تگیس دانانی تہاتلاہ ء مکرے دیست
 من گریت، سک گریت
 درہتیں منی دل ہمکرہ مزن بہ بیتیں
 کہ، من وئی دراہیس مال ء متاہ پتو ندریگ پختن انت.....

شپ ۽ راسيا ۽ تمھاري ۽ ماڻپوشنگ

روح ۽ ڏور اھيس ڪار ۽ تڇ ۽ تاگ توام يو تگ انت

ماھيال گنگ ات شپ ۽ آخري مھمان هم ڀڄ اتگ

۽ ني ميگ ۽ ڏور اھيس لوگاني دروازگ بند يو تگ انت

البتہ، لبتہ، لبتہ مردم گنگ ۽ انت، ”واجہ کنيت“

ٻي، ماڪندا تگ ات ۽ گنگ ات ”انا! اے باوري ڳڻي نہ انت“

ٻي، انڇو سمايت دروازگ سرگ ۽ انت، ماڏوراھال گشت ”گو اتين“

ماڇراگ گشت انت

پ ۽ ڊپنگ ۽ چڪ يو تين.....

لا تين ۽ گشت ”گمڪارا گنگ“

ماکنات ءِگشت ”نال اے وگواتیں“
 نیم شپ ءِ بے ترکی توارے بُوت..... مال و اب ءِ
 ماچرگت ”دور گرند ءِ گروک انت“
 زمین بجمبات، دیوال لرزت انت۔ مے و اب چہ نیم ءِ شت
 لاتین ءِ گشت ”پرکانی توار انت“
 ماگول و این توار ءِ گشت ”نال اے جمبر گرندگ ءِ انت“
 انگت شپ سیاہی توام نہ بیتگ ات کہ ڈھولاں توار گت
 ءِ گوانک بُوت ”پادات، دیر مکن ات“
 وتی دست سنگ ءِ سَرا بست انت
 ءِ چہ نیم ءِ در دھت ءِ لرزتیں
 لاتین ءِ گشت ”پچارات، آشناہی بیر ک انت چندگ ءِ انت“
 مادرست اوشتاتیں ءِ گوانک جت ”نی دیر کنگ ءِ وهد نہ انت“
 بادشاہ امگک، بے چراگ کج انت؟

پڈانی حصارِ سنجِ انت ؟

شاحسی تحت سنجِ انت کہ آئی ء سر اما آئی ء بناوینیں
 ”لوئے لُج ! لوئے بے آبروئی ء بے لُجی“

حسے دمان ء کسے ء شخت ”بے اے شور ء کوکار ء۔ گول حنائیں دستان
 آئی ء شاتک کن ات ء ہوتی صور کیس او تاگاں آئی ء بیارات۔ وتی لوگانی
 دروازگاں پچ کن ات۔ سُرنا ء تواری ء بُرز کن ات کہ منے ویرانیس لوگانی
 واجہ نیم شپ ء استگ۔“

آزمان ء جمبر گرندگ ء انت
 تماری، گروک ء شہم ء لرزگ ء انت
 وتی درتگ ء شتگ اتکیس تگر دال بیارات
 نمان ء پچ کن ات

کہ، کول توپان ء ہمہرانی ء انا کہ ء یمنا کیس شپ ء واجہ استگ

من لوٹات چہ ترابوٹاں، گلابانی ہار ء کہ تی گٹ ء انت

بلے دپ چچ نہ بیت

ہم شکا من پہ سھب ء مھتل بیتاں

وھد یکہ تو ر کست نئے

بلکین چیزے دانگ ء ٹکر، من ء تھت ء سر ادست بہ کپیت

ء دال سب ء رزن ء من چوش پنڈو کے ء ٹکرے ء شوہاز ء اتاں

بلے من ء اے چے رسگ ء انت ؟

تی مھر ء کجام نشانی ؟

ناں پیل، نان مسک، ء نالت وشتا میں آپ ء کدہ.....

اے و تی مبارکیں زہم انت کہ چوش گروک ء شھم ء انت

سھب ء تا جلیں رزن چہ دریگ ء پیداگ ء تی گندلانی سر ء کپگ ء انت

سھب ء چچے چر چری کنگ ء جُست ء انت ”اوجنک! ترا چے رسگ ؟

سے ہر نہ ہرنت، غناں کہ مسک و ناں وشتا میں آپ، کندہ
 یشتنت تہی تیز و پیں زہم

من تیران نشگ و جیرگ و اتاں اے چتوریں سوگاتے تو بختا تہ
 منی رچشہ جاگہ اول نیست کہ ایشی و بہ ڈباں و چیر بدیاں
 ایشی و دست زیرگ و ہم من و میار کنت
 پرچ کہ، من نزوراں

وہدے ایشی و گوں دل و داراں۔ منی سینگ درد کنت
 سب، پدا تہم اے از تہی ایں، و شری پداریں درد و بار و
 من و تہی دل و سر ایںکاں
 تہی اے احسان و مہر بانی یے

چہ مروچی و اے دگنیاء پمن چیم و ترس پش بکچیت
 و منی زندمانی و در اہیں جنگاں تو باج برے

تو پمنی دوست ء مرگ یلہ داتگ .
 بے ، من وتی زندمانی ء تاج ء آئی ء سرا ایر کنال۔
 تنی زہم ، منی کرا انت کہ من وتی دُراھیس بند شاں بہ بُراں
 ء پمن دگنیاء چھرنج ء اندوہ پشت مکپیت
 چہ مروچی ء من کمیس ہم نہ سبھال
 او منی دل ء واجہ ! نی یک کرے مندگ ، گریوگ
 ء راھچاری ء ہاجت تمن پشت بکپیت
 ناں لک کنگ ء ہاجت غناں دود ء رید گانی و شیس گپانی ز لورت
 تو پہ سبھگ ء من ء وتی زہم داتگ
 ءنی ذتکانی سمھینگ پمن بیکار انت۔

دل اُکا ہیں تئی چوڑیگ، کہ آگوں نازر کیس کار گیری ء
 رنگ رنگیں جزء مر و ارداں گوں، چو تر پنا کیس استاراں ٹاھینگ بو سجت
 سک زیناک انت

بے مژہ جمان چہ ایشاں زیات زیبا ءوش رنگ تئی زہم انت
 کہ آئی ء تہا کروک شہم کنت
 ء چوش کبگ ء پچیں بانزلاں

کہ روچ برکت ء بز اھداریں سھریں رُژن ء جلوہ ناکی ترپگ ء انت
 اے زہم چوش مرگ ء آسری ھنگ ء چہ ودی بو کیس بے شماریں درداں
 زندمانی ء گڈی سھت ء لرزگ ء انت

چوش ساپ ء پلگاریں بھمبلاں ء ترپگ ء انت
 کہ آبنی آدم ء زانت ء گوں یک یمنا کیس اُکا پی ء سو چیت
 دل سندوک انت تئی چوڑیگ کہ چوش استاراں
 گوں جزء مر و ارداں سمھینگ انت
 بے تئی زہم!

اومرگ ء واجہ! گوں باز جلوہ ناکی ء جوڑ کنگ بو تگ
 کہ ایشی ء گندگ ء چہ ایشی ء ہیال ء یم ء ترس مانسانیت۔

من چتوچ نہ لو متگ

من وئی نام هم ترانہ گوشنگ

وحدے تو پہ روگ ء اوشتا تے من گوں ادب بے تو ار اوشتا تاں

من چات ء سرا بموداکہ در چک ء ساہگ بے گومی کپیت۔ ایوک اتاں

ء ذرا حسین جنین آدم گوں وئی مشک ء گڑواں لوگاں شتگ اتنت

آحساں من ء گوانک ٹکت ”مئے همبر اھی ء بریں،

سُحب سُتگ ء نیمروچ جانت“

بے من داں دمانے ژند ء پند

گوں وئی بے میں پگر ء حسیاں بے تو ار اوشتا تاں

تنی آیک ء بر مش من اش نہ ٹکت، وحدے تنی چم پمن کپت انت

آ، ملورا اتنت۔ تنی تو ار تُتگ ات وحدے تو من ء گشت

”آو! من نیکیسا مساپرے یاں“

من چه وتی آگاھیں ولباں پچ لرز اتاں
 من دستانی چنک ء گوں وتی ”ڈول“ (کمیت) ء آپ رینگ
 بُر زء تاکانی سُرگ ء توارات
 کوئل، چیریں تماری ء کو کو ءات
 راہ ء کش ء کراز سگیں مَحْرَءِ پُلانی و شیں بُو پداگ ات
 من چه نَج ء ہیران اوشتاگ اتاں وھدئے تو منی نام جُست غت،
 بے راستی ء من پتو چے شری کنگ کہ تو منی نام یات بد اشتیں؟
 بے یات کہ تنی تَن ء پروشگ ء من ترا آپ دات
 مدام گوں منی دل ء بستگ ء ایشی ء شات ء و شئی ء گوں و تیگ کنت
 سُب شنگ چچے گوں دَمبر تلگیں توارے ء پریات ء انت
 شریش ء تاک بُر زء شیک و رگ ء انت
 ء من نشنگ ء جبروگ ء یاں۔ ہیال کنگ ء یاں۔

تئی دل چہ مجبوری ءِ ژندانت
 ءِ انگت چہ واب ءِ تئی چم تچ نہ بنت
 زاناں انگت تراہال نہ رسنگ کہ کڈنگانی میان ءِ
 پیل گوں وتی تو امیں و شرنگی ءِ زیبائی یاں حکومت کنگ ءِ انت
 پادال۔ آگہ بیبی وکت ءِ راجو گوزگ ءِ میل
 سنگانی راہسر ءِ۔ تھنائی ءِ بیتگ ءِ منی سنگت ایوک ءِ تھنا نشنگ
 آئی ءِ مہ رتھین، آئی ءِ ردمہ دئے

پادال۔ آگہ بیبی
 آگہ آزمان نیمروچ ءِ جانسو چیں گرم ءِ ھنگ ءِ انت
 گڑوا، چے بیتگ۔

آگہ سنگگیں دنزءن مچ ءِ ٹن ءِ شال مانپوشنگ

چے بیتگ؟

زاناں، تئی دل ءِ جھلانکی ءِ کھنکیں وشی ھم نیست انت؟
 زاناں چے۔ تئی ہر یک گامے ءِ، چہ راہ ءِ تنبیرگ ءِ
 درد ءِ گمانی جگر تراکیں ز سمل در نیابت؟

گپ ایشنت کہ منی اندر ء تئی شاتی بے شمار انت
ء ہمیشکا تو داں پیمن استگک ء سر بو تلکے
اے تو کہ دُر اھیں آزمانانی ہڈائے! تئی مھر ء ہب جی شمت،
اگہ من مہ بیتین اتاں؟

تو اے دُر اھیں گنج ء دولت ء من ء وتی شریدار کنگ
منی دل ء، تئی شاتی ہجر نہ کٹو کیس لیب ء گوازی کنت
منی زندمانی گول تئی رزائو اھشت ء یک پیم رنگ زیر ایت.....
ء چہ ہمیشی ء تو کہ واجمانی واجہے! پمنی دل ء موگک ء
ت ء گول ہزار نازاں سمھیننگ
ء ہمیشی ء برکت ء

تئی دوستی، تئی دوست ء دوستی ء وتی اندر ء گار کنت
ء ادا تو ہر دوکانی یئی ء رنگ ء گندگے

رُژن!

منی رُژن، دُگنیا ء شہم کنو کیس رُژن، چہماں تر پو کیس رُژن
دل ء چہ مہر ء سمہیو کیس رُژن.....

آو!

اے منی جان ء جاں! رُژن، منی زندمانی ء ہنکین ء ناچ جنت
رُژن، اے منی جان ء جاں! منی مہر ء دوستی ء سازانی تاراں سُرین ایت
آزمان ء دپ پچ بیت، گوات تُرند کشیت ء کند گے، ماں گلز مین ء شنگ بیت
پاٹو، رُژن ء دریا ء وتی آچاراں پچ کن انت۔

گلاب ء گواژگ، لالہ ء چمپا، مکودا.....

ء دگہ دُراہیس شر رنگ ء زیبائیں پُل، رُژن ء برہ انزانی سراپد رابت
رُژن، منی جان ء جاں..... تِلاہ بیت گوں جمبر ال بے حساب ء لال ء
گوہر گوار ایت۔

تاک تاک، شات بیت..... گوہریں زندمانی کند ایت

زندمان ء شہکور ء وتی کلاتنگ آپ ء تہ ء بچیتنگ انت.....

ء شادہانی مستیل ہار، ہرچ شمگ ء ملان انت

شردمانی ءِ دُر اھیں سُر ءِ سَازاں، دُر اھیں الھاناں بل
 کہ، مَن وِتی آسری شَنر ءِ تما جاگہ اش بدیاں
 ہم شادمانی کہ گلزمین ءِ راسبز ءِ شاداہلی ءِ ہار ءِ دنت
 ءِ سر ر پیچ کنت

ہم شادمانی کہ زند ءِ مرگ نامیں دو جاڑیں بر اتاں
 اے پُءِ شاہگانیں دُگنیاءِ ہمراہی ناچ پر مائیت
 ہم شادمانی کہ گول توپان ءِ چست بیعت ءِ کیت
 ءِ جہمیں دُگنیاءِ گول کندگ ءِ ہھکاں کندینیت
 ہم شادمانی کہ درد ءِ پُلانی سرا ارس بنت ءِ شلنت
 ءِ ہم شادمانی کہ وِتی دُر اھیں مال ءِ مڈیاں ہاک سرا شنگ کنت
 ءِ آئی ءِ کراہج لبر نیست

ہو، من زاناں کہ اے درست ابید تئی مھر ء دگہ چھنہ انت
 ہو منی دل ء دل، ہو منی جان ء جان..... اے تلاھیس رُژنائی کہ
 تاک تاک ء سر لبال ء انت

اے آزات ء بے پگریں جمبر کہ آزمان ء ہر چہ منگ ء مانپوشنت
 اے گوات ء سارتیں موج کہ منی پیشانی ء سراوتی سارتی ء یلہ دنت....
 سھب ء رُژن ء و تارا منی چہماں جاگہ داتگ
 پہ منی دل ء اے تئی اھوال انت
 تووتی دیم جہل سگ

ء.....

منی چہماں، وتی چم سک داتگ ء چارگ ء ءے.....
 ء منی دل، تئی پاداں چگگ ء انت.....
 ء منی دل، تئی پاداں چگگ ء انت

()

چک بے شمار ء نمیر انیس دکنیانی دریا ء تیاب ء

گوں یک دومی ء دچار کپنت

پراہ دامیں آزمان بے تواری ء آیانی سرا اوشتاتک

ملوریں آپ چہمال جنان انت

پراہ پھنات ء شاہگانیں دکنیاء دریا ء تیاب ء

چک شور ء کوکار ء ناچ کنگ ء انت

ء یکدومی ء گلانش کنگ ء انت

آر کی کڈک جوڑ کنگ ء گوں شور کیس کر کیہکاں گوازی ء انت

ہنکیمیں تاکان تر کن انت ء آپہ وت یکدار جوڑ کن انت

ء گودا، آہان ء پراہ ء جہلمیں دریا ء یلہ دینت

دکنیانی تیاب چکانی لیب جاہ انت

آ، اوژناگ نزان انت

آ، آپ ء تہازگ دور دیگ نزان انت

لال ء گوهر کشوک دریا ء جھلانگی ء رونت
 سوداگر ء ازگار، ماں وتی میل ء آپی گر لباں دریایاں سیل ء سوداگر کاہنت
 ء چک، کرکینک جم کن انت ء پیدا آیاں گورا انت
 آگوهر شوہازنہ کن انت ء آرگ دور دیگ ہم نزان انت
 دریا بھک ء کند گانی چول بیت، چست بیت ء تیاب وتی پچھند گانی زردیس
 درو شم ء پیشد اریت

ء گورم چکاں بے متلب ء بے مانا میں سوت اش گنا میں انت
 انجو کہ مات وتی چک ء گوانزگ ء چند میں ایت ء ”لولی“ دنت
 دریا گول چکاں لب کنت

ء تیاب وتی پچھند گانی زردیس درو شم ء پیشد اریت
 ڈگنیالیانی دریا ء تیاب ء چک گول یکد گرے ء ڈچار کپنت
 ہیر وپ آزمان ء دشت ء بے راہیں پراہمی ء تما چست بنت ء گوزنت
 میل، گرونا کیس دریا ء تما گرک بنت

ہرچ نیمگ ء مرگ ناچ ء انت ء چک لب ء انت
 ہج جاہ ء نہ کٹو کیس دریا ء تیاب ء چکانی مز نہیں میڑہ برجا انت

ہم وہاب کہ چکانی چہماں ترپ ایت.....

سے شت کنت کہ آچہ ٹجا کیت ؟

ءانچو شنت کہ اے چہ ہمودا کیت کہ او دا پر یگانی میتگ ء

شچو ار چانی، نر میں رُژن ء شہمو کیس جنگلے ء سا بگ ء، دو جادو (سحر) ء

نرم ء ناز کیس پل رُستگ..... و اب چہ ہمودا چکانی چہماں چُگ ء کیت

ہو چکندگ کہ شیر مچیں چُجے ء لڈنانی سر او اب ء کیت.....

سے شت کنت کہ اے چہ کجا اتگگ ؟

ءانچو شنت، ماھے یک نوک اتگگیں زردیں بڑانزے ء

آزمان ء چیر ء اندریں جمبرے ء راچگ اتگ ء ہمودا، آپچکندگ نمب ء

کوں ششگیں و پتگیں سُهے ء یک و ابے ء چہ ودی بو تگ

ہما پھند گ چنے ء لٹانی سراو اب ء پدرا بیت
 یک چنے ء ہر یک بند ء ہو گے (اعضا) سرا جلوہ ناکیں، نرم ء ناز کیں
 تا جگی یے است.....

کے گشت کنت اے انگت کجا چیر ہو تگ؟
 ء وھدے ایشی ء مات د تکمیں جنکے ہو تگ،
 اے تا جگی آئی ء دل ء جملانکی ء ہو تگ.....

مھر ء سٹب ء چہ سرر مچیں بے تواریں اسرار ء تہا
 اے وش، نرم ء ناز کیں تا جگی کہ چنگ ء ہر جج یمگ ء
 چوش پل ء ر سگ

منی چُپ! وہدے من پتورنگ رنگیں لیواں کاراں.....

ہم وھدے من اے رازے اسرارے سر پدباں کہ

ہم وھدے من پرچے تڑپ انت

ہم وھدے من اتما..... آپ اسرار.....

ہم وھدے من پرچے گوں شر رنگیں زیبائیاں سمبھینتگ اش.....

ہم وھدے من تڑارنگ رنگیں لیواں دیاں

منی چُپ! وہدے من تنی ساڑینگے ”لولی“ جناں.....

ہم وھدے من زاناں کہ تاکانی تما پرچے تو ار است

ہم وھدے من پولا

پرچے زہیر و نکال داں اشکنو کیس گلزمین دلے ر سین انت

ہم وھدے من تنی لوٹو کیس دستاں شیر کنیں چیزے دیاں..... ہما وہدے

من زاناں کہ پلانی کدھانی تہا پرچے پینگ بیت
 ء پرچے پلانی تہا چے گیب ء شیر کنیں شیر گ پر بیت
 وھدے من تئی لوٹو کیس دستاں شیر کنیں چیزے دیاں
 منی دوستیں چگ !

وھدے من (ٹہباں) تئی ہمیشکا چکاں کہ توجھندے
 ہما وھدے من الم ء سر پدباں کہ

بامسار ء چہ آزمان ء چتوریں وشئیے در کیت
 ء گر ماگ ء سار تین گوات منی جان ء پرچے ایخکرہ وش ء دوست بیت
 وھدے ، من ترا چکاں کہ توجھندے

تو، من ء گوں سبکتاں پچاروک کنائینگ کہ آهان ء من نزاہنگ ات
 تو من ء انچیں لوگاں منگ ء جاگہ دات کہ آلوگ منی نہ اتاں۔
 تو دوری ء رانزیک ء گوانک کنگ
 ء درآمدے ء رابر ات کنگ۔

وہدے من ء وتی چند ء لوگ یلہ دیگ کپیت
 منی دل سک بازبے تاہیر بیت
 من اے ہم ڈوشاں کہ درآمدانی تھاوینگ
 ء نوکیس ء ترابہ بنین است انت ء اودا ہم تنی جاگہ انت
 پیداک بیکہ مرگ ء اے ڈگنیا ء یادگہ ڈگنیایاں
 ہر حق جاگے : من ء پیرے تو ہم ہمودائے

ہما، منی بے میں زندمانی ء تھنا ئیں ہممبراہ.....!
 کہ منی، دل ء شادمانی ء سیادی ء بند شال در آمد اں گوں یک کنت
 وھدے کسے ء ترا ہجارت..... گڑ اور آمد ء گبر پشت نہ کپیت.....
 چ دروازگ بند نہ بیت
 او پچار، منی اے دُعاء کبواں کن
 کہ من گیش ء بازی ء اے.....
 یکے ء نازر کیس ارواہ ء ہجبر گارمہ کنناں

بے تواریں شہکور ء جھلاد ء من کایانی سرا اوشتات ء آئی ء راجہ ۔۔۔
”ہو ورنائیں جنک! تووتی چراگ گوں سرگ ء اندیم گنگ
تجارو گائے.....“

منی لوگ تمار انت ء من تھنایاں، وتی اے چراگ ء من ء بد ۔۔۔
آئی ء وتی سیاہیں دیدگ دمانے چست گت انت
ء تھاری ء منی یمگ ء چار اتے

”من کور ء ایگال۔“ آئی ء پسودات،

”وتی اے چراگ ء کور ء آپ سر ایلہ دنیگ ء،

وہدے روت ء رزن روت ء گار بیت“

من کایانی سرا تھنا اوشتاتگ ء آئی ء چراگ ء مر مرا کیں برانز ۔۔۔
تجو کیں آپ ء سر ایگار چارگ ء اتاں.....

شپ ء بے تواریں تھاری ء من آئی ء راجست گت،

”ورنائیں جنک! تو کور ء تجو کیں آپ ء سرا وتی دُر اہیں بتی روک گت

یلہ دانت

نی پدا اے چراگ ء کجا بر گائے ؟

منی لوگ تمہارانت وتی چراگ ء من ء بدئے

آئی ء وتی سیاھیں چم مناں سگ دانتت ، ء داں سہتے ہیر ان ء اچہ اوشتات

”من اسگکاں۔ آئی ء ڈراہینت

”وتی چراگ ء پہ آزمان ء ندر کنگ ء

من اوشتات ء آئی ء چراگ ء وٹ ء ہیکار ٹچک ء چہرگ ء اتاں

نیم شپ ء نیمنا کیس تھاری ء من آئی ء راجست عمت

”تو پرچے وتی چراگ گون دل ء دشتگ ؟

منی لوگ سیاہ ء تمہارانت۔ من ایوکاں.....

وتی چراگ ء من ء بدئے

آکئے اوشتات ، پگر ء لخت ء تھاری ء منی شنگ ء چارائے

”من وتی چراگ ، چراگانی میڑوہ ء بھر زیرگ ء آورنگ

من اوشتات ء آئی ء کسانیں چراگ ء را، داں دگ

چہرگانی میانجی ء گاربیگ ء چارات

بوں آتی بُرزئی عا جس دی عا مردش گت
 مٹی و ب عا سیوں، عا مٹی کار، عا پگڑانی مر آئی عا بدشا ہی نت
 ہے پیر حسرتی عا مدامو تہرا پچمن عا جہا دور داشت
 بداس تک۔

تمس مٹی وک عا دروازگ جت، عا موت ات ش آئی عا بگند نت
 ہے، عا موں باک میں دس عا نا ایتی عا اتر یوت نت
 دُنیا عا چشمن سے نیست کہ آئی عا آئی عا راویم پہ دیم دی سگ
 مدامو تمنا نت، پے حسرت آ کہ تو آئی عا بزانے عا سبج و بیارے

او منی ہدا!

تو ہجام رُو حانی شربت ء چہ زندمانی ء سرر مچیں کدہ ء تنگ لوٹے؟

او منی شائر!

تو منی چماں گوں وتی ”جوڑینگ“ (تخلیق) ء گندے۔ شات بے.....

منی گوشانی در عدپ ء کائے!

بے تو ارغے بر مش ء وتی شیر کنیس گالاں گوشدارے

باریں اے پیم ء تووش بے؟

تنی زگنیا منی دماغ ء لبرزاں سینگار بیت

ء تنی ایمنی ایشان ء ز سمل دنت

تو گوں مھر ء واھگ ء من ء وتی کئے

ء پدا.....

وتی جنہ ء زیبائی ء شررنگی ء، منی تما گندے

ہمازیبائی کہ منی جند و دائی ہمبہراہ انت
 درو شمع پد رانی و مع آئی و سہب و رُژن و ہم وتی سرگ و پلو
 چہ وتی دیم و نہ کنیزینگ ہما
 او منی ہدا!

منی آسری شیر و پر بند و سینگار تگلیں پتو منی آگری سوگات بیت
 لہزاں پرانی و وتی مھر پدراحت، بے آئی و را وتی کنگ و باجے نہ بُرت
 لوگ و امان آئی و شمگ و وتی بے کرار یں دست شھار اتنت، بے اہیکار
 من ملک ملک ترا تاں

آئی و وتی دل و ایمن تر یں جاہ و ہند و چیر دیان
 ہمیشی و چپ و چاگرد و منی زندمانی و

توئے آزمان ء ھنکین ھم توئے

اے زیبا، بڑا ہداریں ھنکین ء تنی مھرانت کہ ارواہ ء اُکاپ ایت

گوں رنگاں، گوں آوازاں، گوں بُو ء انترال.....

سُہب، گوں تلا ھیس دازگاں، ء گوں و شبو کس ھاراں

گھر مین ء اسچک ء گوں تاج ء سَم ھینگ ء کیت

ء.....

بیگاد، چہ بے ترک ء بے بڑ مشیں سبزہ زاراں

کہ چمود اشوانگ رُکست بو ھگنت.....

چپ ء چوئیں راھاں گوزان..... چہ روا یرشت ء نیلبوئیں زر ء

اُمن ء ایمنی ء آپ، ماں گنگی زیران ء کیت

بے، اُودا..... ھما جاگہ ء کہ پر اھد امنیں آزمان تیج انت.....

رُژنائیں، ساپ ء پلگاریں

ناب ء اگیں اسپیتی ء مانشاتنگ

اودا کہ ناں روج انت ء ناں شپ..... ناں شکل ء سورتے است

ء ناں دگہ رنگے..... ء ناں کدی کسی توار

تیری روجِ رُژن، مئے گلزمینِ ءِ اُمباز کنانِ ءِ کیت
 نامنی درِ دپِ ءِ بجہیں روجِ ءِ پھیشکا اوشیت،
 کہ داں تئی مبارکیں پاداں ہما جمبر ال بیاریت، سر بخت کہ آ،
 چہ منی لاسیں ارس، ءِ منی پُر در دیں آہِ دلبریں گالاں جوڑ بنت
 گول بے منیں مھر ءِ تو اے سیاہ ءِ تھاریں جمبر ال
 دن سیم ءِ پُرس سینگ ءِ پتائے،
 پرا ایشی ءِ بے شماریں شکل ءِ تلال بدل کئے،
 ءِ بدل اٹکلیں رنگانی درو شم ءِ، ایشانی تہاودی کئے.....
 ہنوکہ تو بے پونگ ءِ پُرا یمنئے.....
 تمہر ہ چادر سک تیز..... سُبک ءِ شہ پتار انت
 ءِ انگر سیاہ ءِ ار سین انت، پھیشکا تو آئی نہ تہیہ..... انت وارے
 ءِ پھیشکا تو آئی نہ وقتی گرو تہا کیں سا نہیں رُژن.....
 مال وقتی نہ تہا کیں تہا بیانی تہا انہ نی..... مالے

ہماز ندمانی ءِ چول کہ منی رگ ءِ بندانی تماشپ روج تچان انت
 بجہیں دُگنیاءِ تما جاری انت ءِ و شمس اندازے ءِ نایچ ءِ انت
 اے ہماز ندمانی ءِ چول انت کہ چہ ہاک ءِ در کیت
 پلانی بُرز ءِ جھلیں چولانی رنگ ءِ چست بیت، ءِ سھر ابیت
 اے ہماز ندمانی انت کہ ودی بیگ ءِ مرگ ءِ دریاءِ گوانزگ ءِ شیک وارت
 گول ہیل ءِ آلاڈ ءِ
 من ءِ انچو سما کیت گُشتے دُگنیاءِ زندمانی ءِ لوگ ءِ
 منی ہر یک رگ ءِ بند ءِ آزایے روک انت
 ءِ کرنانی اے زندمانی ءِ چول ءِ روانی ءِ سر امن ءِ ناز انت
 کہ اے وھدی منی ہون ءِ ہر یک تر مپے ءِ تماناچ ءِ انت

بہیں چرے ز سہل ءوشی ء، شات بیگ گناھے؟
 بی۔ اے دلپرو شیں شاتی ء چولانی سراترہ نیزگ، گاریگ.....
 ء کپ کپ بیگ باوری گئے نہ انت؟
 ذراہیں چیز گول باز ترندی ء دیم ء روان انت.....
 بے دارگ ء چک ء پد بیگ ء، باز تیزی ء گول دیم ء روان انت.....
 ج تاکت ایشان ء داشت نہ کنت، آ، گول تیزی ء دیم ء روان انت.....
 اس بے آرام ء تیز گا میں ز سہل ء سُرانی سرا
 نہ ہم نانق کنان ء کاہنت۔ گو زنت.....
 رنگ، ز سہل، یو ء انترانی شمار ء چہ دور.....
 آپ بچ (آبشار) نانق ء انت.....
 ء گول بے حسامیک شادمانیاں سر ترہ یپ، بے سمائی.....
 ء کوش تہ، نکش ناز ء رچیت..... شنگ بیت..... وت ء کولیک کنت.....
 م م بیت

من و ت ء سزا ہاں ء توتی تو سیپ ء بکناں ،وت ء اگلا اھاں
 تو بوئے اے وڈ ء تنی رُژن ء سرارنگ رنگیں ساہگ بکیت
 حمے داب ء انت تنی گنج ء دولت
 تو بوتی جنڈ ء تما سمیراں گیشمین ءے
 پہاوتی جنڈ ء جتا نہیں بھر ء ٹکراں وڈوڈیس ء اجبیں نام پر بندے
 تنی حمے وت بھری ء کار ء عمل ء منی اندر ء جاگہ کنگ
 دلندیں زہممل آزماناں جس انت رنگ رنگیں ارس ء چکندگ بنت
 شمع ء امیت ء شیرک ء دریگ بنت ،
 پست ء ایریں چول بنت ،

واب بنت ۽ پرش أنت

من دلیلاں، تنی وت پُروشی ۽ کار ۽ عمل ۽

اے پردگ، کہ تو بستگ، گوں بے شماریں زر ۽ رنگاں سمبھینتگ

کہ ایشان ۽، شپ ۽ روج کار یگراں سھر اسنگ

پردگ ۽ پُشت ۽ تنی نند جاہ، گوں انچیں گڑ ۽ منچ ۽ چوٹیں لکیراں جوڑیتگ

کہ آئی ۽ تما یک ہم سنٹیں تچکین لکیرے گندگ نیت

من ۽ تو ۽ مزن ۽ جلوہ دار میں جلوس، گلز مین ۽ آزمان ۽ سر اشنگ انت

من ۽ تو، ۽ سوتانی توار گوات ۽ جسگ ۽ انت ۽

گوزو کیس دھر، من ۽ تو، ۽ گوازی ۽ ندرہ ۽ انت

آ کہ دُراہاں چہ بُر زتئی منزلِ اسرارانی تما جامندانٹ
گولوتی رازِ اسرارال، منی ذاتِ ءودئی کنگِ ءانت
آ، منی پچماں سھر کنت

ء پُلیں زندمانی ءِ همبر اھی ء، منی دلِ ءِ سیمانی سرا
گم ءوشی ءِ وشیں ساز جنت

آ، اے گنجِ ءِ رُگِ ءِ گول تر پنا کیس تلاءِ ءِ نگرہاں
گول سبز، نیل، ءِ دِگہ رنگاں جوڑ کنت

ء چہ ایسی ءِ تلِ ءِ توکاں، وتی نازر کیس پاداں پدرا کنت
کہ آہانی گندگِ ء، من چہ وتِ ءِ بے سُدِ ءِ بے سماں،
روح کاہنت زمانگِ گوزنت

بے .. مدام ہما انت، کہ گول باز نامِ ءِ باز پوشاں
گم ءوشی ءِ مستیانی تما، منی دلِ ءِ را مستی ءِ را ہسراں بارت

ہمن، دُگنیا ءِ یلہ دیگ، گربانی، ءِ پریات، رگگ ءِ راہنہ انت
و شسانی بے ہسائیں بند شانی تما، من آجوتی ءِ ایمنی ءِ گلا میٹش کنان
تو پمن نوک، ءِ کسم کسمیں شراہاں کارے، منی تما ٹلاے.....
ءِ منی ہستی ءِ ہا کیس کدہ ءِ سر ترپ کئے
منی دُگنیاوتی بے شماریں کند یلاں گوں تی بر انزاں روک کنت
ءِ تنی مندر ءِ، تنی دیم ءِ ایٹاں کاریت ءِ کسمہین ایت.....
اناں، من وتی زانت ءِ سماءِ دروازگاں ہجر بند نلناں
گندگ، گوشدارگ، ءِ دست جنگ ءِ وشتی..... تنی جند ءِ وشتی انت
ہو منی دُراہیں رپک ءِ ہنر شاتیانی چراگ بنت،
ءِ، منی دُراہیں واہشت ءِ ارمان، پُھتہ بیگ ءِ رند،
مھر ءِ ہضب ءِ سمرہ جوڑہنت

نی روچ جُتنگ، ءِز مین ساہگ ءِ گلانش کُتنگ
 نی من ءِ چمگ ءِ روگ، ءِ وتی مشک آپ کنگی انت
 بیگاہ ءِ گوات گوں آپ ءِ چولانی گمز دیں ز سمل ءِ سُر سُرگ انت
 ءِ آمن ءِ دنز ءِ جُبل تھاری ءِ گوانک ءِ انت
 ماں تھاریں، تنگ ءِ چ کس گندگ نیت
 گوات تر ند کشان، ءِ زور گران انت
 ءِ کور ءِ تہا چول چست ءِ ایر بیان انت
 من زاناں، من پد الوگ ءِ ہم اتک کنناں اگہ ناں!
 من زاناں، باریں کئے؟ انا گاہ ءِ گوں من دُچار بکپیت
 کور ءِ کرا، یکدار ءِ تہا یک در آمدیں مردے نشنگ،
 ءِ نل جنگ ءِ انت

تنی داد؎ بخشیش، ما ادنا تمیں مھلوک؎ دُراھیں ہاَجت؎ لوہاں
پاروکن اُنت؎

ناپدا دُراھیں داد؎ بے کئی؎ گیشی؎ پتو و اتر بنت.....
ناپتو سربنت.....

ور؎ وونی حمر وچی ایس کار ٹینگ کپیت.....
دُکار؎ کوچکاں آئی؎ جتا جتا میں داب؎ رنگاں گوزگ کپیت.....
ب؎ پداھم آئی؎ تچو کیس چول؎ موج.....
تنی پدانی شودگ؎ دیم؎ روان اُنت.....

پل؎ گول ونی و شبو؎ آتاراں گوات؎ عزیزیا کن اُنت
ب؎ پداھم آئی؎ مَستریں؎ آسری ہذمت؎
تنی پدانی سراوت؎ اندر کنگلی اُنت

تنی عبادت دُگنیاء؎ رابیوس؎ لاچار جوڑنہ کننت
چہ شانز؎ گالاں مردم وتی دل؎ عتب؎ پسند؎ مانا؎ متلب گش اُنت
ب؎ آھانی آسری مانا؎ متلب تنی یمگ؎ اشارہ کننت

او منی زندمانی ءِ واجہ! ہمروچ، من تنی دیم ءِ دستاں بند ان ءِ اوشتاں
 او دُر اھیس دُگنیایانی ہد اہند! ہمروچ من تنی دیم ءِ دستاں بند ان ءِ اوشتاں
 تنی پر اھدا منی آزمان ءِ چیر ءِ تھنا، بے توار،
 گوں دل ءِ ہب ءِ زاتکاری ءِ، من تنی دیم ءِ دستاں بند ان ءِ اوشتاں
 منی اے دُگنیاء کہ ادا سک باز مھنت ءِ جھر بیگ ءِ انت
 تیزی ءِ گیش بٹوکیں چنی ءِ میڑد ءِ تما،
 من تنی دیم ءِ دستاں بند ان ءِ اوشتاں
 ءِ وھدے اے دُگنیاء منی کار توام بنت، ءِ کٹ انت.....
 گُدا، او باد شاھانی، باد شاہ! من بے ترک ءِ توار،
 تنی دیم ءِ دستاں بند ان ءِ اوشتاں

من، تراوتی منان ء دُور اوشتاں
 من، تراوتیگ نزانان، ء تنی نزدیک ء کایاں
 من، تراوتی عبادتانی پت لیرکان، ء تنی دیم ء بچاں
 من، تنی دستاں چوئش وتی دوست ء دستاں، دست نہ گراں
 من اوداسارگ نیان، هموداکہ تو ایرکائے ء گئے ”من تیگاں“
 ء من تراگلاش بچنان ء وتی دوست بچناں
 منی براتانی تما، تو منی دوست ترس براتے
 من آحاں حج حاترانیاں
 وتی پ ء سکت ء گول آحاں
 نھر ء بانگ نہ کنان ء نہ وراں
 پے حاتراکہ من اے دُرا حیس چیزاں، بس گول تو بھر بچناں
 کئی ءوشی ء، من گول دُراں نہ اوشتاں
 پے حاتراکہ من گول تو اوشتات بچناں
 من چہ مرگ ء ترساں، ہمیشکائے ترس ء بنم ء
 من زندمانی ء یلبونیس مزن زر ء دور کنگ ء
 پے مزن مردی، ء دلیری نہ کنان

وہدے دُگنیا نوک ات
 ء ذراہیں استار گوں وتی اولی شہم ء در پیش اتنت
 ہما وہد ء، آزمان ء ملائحتاں دیوان نکت، ءاے سوت جکت،
 ”واہاے کمال ء اکتس، ء سوت ءاے پاکیس شادمانی!“
 انا گاہ ء یک ملاکتے ء نکت،
 ”انچو سما کپیت کہ بڑن ءاے سکتل،
 یک جاگے ء چہ پر شنگ، ءاے نکت، ءاے گار بکتگ“
 ایشانی نر وزانی تلاہیں سیم نکت اکتس سوت بند بیت
 چہ نرس ء ہیم ء ملائحتاں، کر نکت
 ”ہا، آ، گاریں استار، چہ ذراہاں شرتریں استارات،
 آذراہیں، آزمانانی برداوات“

چه ہمارو چہ آگاریں استارہ شوہاز جاری انت
 ہاے آواز چہ یک استارے ، دال دومی استارہ جہنگ انت کہ ،
 ”چہ اے استارہ گاری آگنیاء دانی شادمانی بیگواہ یوتگ“
 اہت ، شپ بے تواری آ استارہ بچکندنت ، غوت مال و ت
 پوش ہلوت کن انت کہ ،
 اے شوہاز بے پاندگ انت ہر چیز آ سرانمیرانیں کمال آ رنگ
 تر پک آ انت ۔

اگہ ترا اے زندمانی ء گندگ، منی بھت ء نسیب ء نہ انت
 گُردا من ء اے سماہیگ ء بل کہ من ترا دیست نہ کنال،
 من ترا بے ترا نگ بچناں !.....!

پچار! چوش پہ دمانے ہم میت

من ء اے اندوہ ء درد ء واب ء آگاہی، ہرچ ہالت ء سماہیگ ء بل
 دُگنیا ء پُریں بازار ء انچوشمہ منی روچ گوزان بہ بنت.....

منی دست ہم روچ چہ سیت ء نپ ء پُریان بہ بنت.....

من ء انچوش سماہیگیت کہ انگت من ء چ پاندگ ء نپ نہ رستگ
 من ہجیر شموشت مہ کنال،

اے گم ء تیر کاں، من ء واب ء آگاہی، ہرچ ہالت ء سماہیگ ء بل
 وھدے من دمبران، ء سڑک ء کرانداں

وہدے من ہا کانی سرا، وتی گنداں تچ بچناں
 من ءیک پنم اے سماہیت کہ انگت
 یک دراجیں راھے من ءگوازیںگی انت
 اے رنج ءگور گنداں من ءواب ءاگاھی، ہرچ ھالت ءسماہیگ بل
 وہدے منی لوگ ء بیٹھک سمھنیت ء سبازانی دیوان جم بہ بیت
 ء کند گانی تو ا رہ جسمیت.....
 گُردا، من ءاے سماہیگ ء بل کہ من، تراوتی لوگ ء نہ لوٹا نینگ
 من دمانے ہم بے ترانگ مہاں.....،
 من ءاے گم ء درد ءواب ءاگاھی، ہرچ حالت ء سماہیگ ء بل

او منی در پشوی کیس روج!

من چوش تا کر تیج ء موسم ء هما جمبر ایال،

کہ مُپت ء آزمان ء گردیت.....

تنی گرمی ء انگت منی دوتان ء آپ نہ کنگ،

کہ من گوں تنی رُژن ءوت ء ہوار بچناں

من انگت تنی جتائی ء ماہ ء سالال ہساب کنگ ء یال

اگہ تنی رزا ہمیش انت.....، اگہ تنی ارمان ہمیش انت.....

گرا منی اے تر ء گردیں ویرانی ءتہ ء رنگ مان بکن

ایشی ء سر اتلاہ بر تیج..... وت میلیں گوات ء موجانی سرا ایشی ء ویل بکن

ء یک ند یسگیں، ء نو کیس چیزے بکن، ء تالان بکن.....

وہدے شپ ء تو اے لب ء کٹیگ لوٹے.....،

گرا من ایرت ایرت ہاں.....

ء تماری ء تماکار ہاں..... یا بامسار ء رژن ء تہا تہا گواہ ہاں.....

یاو، یک پاکیس چمکے ء سارتی ء تہا بگاں

کدی بیکاریں روچاں، من ۽ بہادراتگ ۽ رچنگیں ۽ سہت ۽ گم بو تگ
 ہے، او منی واجہ! سہت کدی ہم بیکار نہ بیت
 تو، منی زندمانی ۽ ہر یک سختے گول و تی دستاں رکیننگ
 ہر یک چیزے ۽ دل ۽ تماچیر، تو ہما تو ماں رُودین گائے.....
 کہ آ، تچ کن انت، ۽ رُودنت.....
 ہم یوران ۽ رکیننگائے کہ پل بنت
 ۽، ہما پلان ۽ دلگوش کینگائے کہ آسروہنت، ۽ بہا بہنت.....
 من دمبر تگ ات، ۽ بیکاری ۽ گندانی سراچک ہمے پگر ۽ اتاں.....
 کہ ڈراہیں کارانی در بند انت
 شہب ۽ و حدے آگاد یوتاں.....
 دیت چہ و شہو ۽ شرر نکمیں پائاں باگ سمھینگ

او منی واجہ!

وہد، تنی دستاں ہجر نہ کثیت.....

تنی سھتاں کئے شمار کنت.....؟

روح شپ گوزنت..... دھر چو پلاں رُذنت، ء مرنت

ترا ایثی ء پجر نہ انت..... تنی ودار ء انتزار ء

ہج وڑس جھل ء بُرزی نیت.....

یودنا کی ء دیمرتی ء کرن، پدماں پد گوزنت.....

یک ریکی پلے ء رودینگ ء سمھینگ ء، مئے کر اگوازیگ ء ایجرہ وہد نائن

مارا پوتی سیت ء نپ ء گول رستگیں وهد ء جنگ کنگ کپیت.....

ماھیجرہ وار ء گریب اس، کہ دیر کنت نکنیں، ء ہمے پیم ء وہد گوزیت.....

ھرچ ہماپلینڈس مردم ء راوہد دیگ ء.....

کہ آمئے سراوتی ہگ ء سھرا کنت،

ء تنی عبادت ء جاگہ داں آسر ء آرتگیں سوگاتاں ہالیگ بیت

روح برکتی ء وہد ء من ترسان ء گول اے ہیال ء دیم ء کنزال،

کہ چوش میت تنی در ء ڈپ بند بیت.....

پے، من گنداں انگت وہد است

من!

تج گورادیک ء من گوں وتی گم ء ارساں،

ر ء مر و اردانی یک ہارے، بیناں

ستران تئی پادانی زبانی ء پے،

چہ ون رُژن ء پدینک جوڑنگ

ہے، منی ہار تئی دل ء سر اترپ ایت

گنج، دولت، ء مزین نامی چہ ترا رسیت

نہ اے تئی مرزی ء ہوا ہشت انت کہ ایشاں شات کئے یا نہ کئے

ہے، منی اے گم ء رنج بے در و رانت،

ء و ہدئے من پتو،

وتی اے گم ء مھر ء سوگات ء رنگ دیگ ء کاراں

گرا حماو ہد ء

تو وتی بے منیں ء ہا سیں مھر بانی ء اہساناں ہم شات کئے

آجتائی ء دردِ دانت کہ دُگنیا ء ہر چہ ہمگ ء تالانِ انت
 ء آپر اہد امنیں آزمان ء سر ابے شماریں رنگ ء سُورتاں و دی کنت
 آجتائی ء گم ء اندوہ انت، کہ ہمیشپ چہ یک استارے ء
 داں دومی استارے چماں سک دنت ء چار بیت
 ء، آ، ہو ری شپاں تھاری ء تاکانی شینگ ء سوت جوڑ بیت
 ہمے ہر چہ ہمگ ء شنگیں درد، گیش بیان مھر ء واہشتانی رنگ ء،
 لوگ ء گساں و شتی ء سخی ء سُورت ء شکل ء گردیت
 ہمے درد آپ بیت ء منے شائر ء دل ء چہ زممل بیت
 در کیت ء جسمیت

وہدے سپاہی چہ وتی مسترِ دیوانِ پیر در بیت ،
 گواہاں وتی تاکت گجا اندیم کنگ ات ، چیر داتگ ات ؟
 آہانی جنگی سلاہ سامان گجا اتنت ؟
 آہے کس آہے وس اتنت ، ہمارو بیج آہ
 کہ آہے وتی مسترِ دیوانِ جاہ در کپت اتنت ،
 آہانی سراتیراں گورت.....

وہدے سپاہی پداوتی مسترِ دیوانِ جاہ و اترتوت اتنت
 گواہاں وتی تاکت گجا چیر داتگ ات ؟
 آہاں وتی زہم آہ تیر کمان دور داتگ اتنت
 آہانی پیشانی آہ امن آہ سلاہ نشان ترپگ آہات
 آہاں وتی زندمانی آہ کٹ آہ دولت پشت آہیلہ داتگ اتنت.....
 وہدے آہوتی مسترِ دیوانِ جاہ پدا اتک آہ سراتنت

تئی نو کر، مرگ ء پریشنگ منی در ء دپ ء اوشتا تک
آئی ء گیب ء دریا گوازی ننگ.....

ء، منی لوگ ء، گوں تئی لوئی ء دعوت ء اتنگ
شب تہار انت..... منی دل چہ ترس ء درینگ ء انت
بے، پد اہم من چراگ ء زیراں وتی لوگ ء دروازگ ء چچ کنناں
ء آئی ء وشتا تک ء سر ء جھل کنناں

آ، تئی رباوانت کہ منی در ء دپ ء اوشتا تک.....
من دست بندان ء آئی ء شرب ء عزت دیاں،
گوں ار سیں دیدگاں، آئی پادانی سرا من وتی دل ء گنج ء رچاں.....
ء آئی ء عبادت ء کنناں

آ، وتی کار ء کنت ء روت ء منی سٹھب ء سرا یک سیاہیں ساہگے یلہ دنت
ء منی ویرا نیں لوگ ء تہا منی تہنا ء دلپرو شیں جون پش کپیت.....
تراگڈی سوگات ء دیگ ء

گول بے کراریں اُمیت ء، من بونی اوتاک ء، چہریں تہیں
آئی ء را شوہاز کنال ء،

بے، آئی ء نکلنداں.....

منی اوتاک سک کسان انت

حر چیزے کہ یجرے چہ ایٹی ء درایت، آپد انٹیت
بے، تنی لوگ ء، او منی ہڈا! کہ آئی ء تچ حد نیست.....

آئی ء شوہاز کنان، من داں تنی در ء دپ ء اہنگاں

من، تنی آزمان ء تلاھیں بیگا ء نلند ء چیر اوشتہ تگاں

گول ہر ارامیت ء واہگ ء تنی دیم ء چار گایاں

من مرگ ء سمراں تچ اتگاں کہ اودا تچ چیز گار نہ بیت

تچ اامیت، تچ واہگ ء ارمان ء

ء تچ وشی ء ارسانی تہادر پشو کیس تچ دیم ء زیبائی

منی بے سیتیں زندمانی ء مرگ ء دریاء اوژناگ ء بل.....

ء ایٹی ء جھل ء چہ جھلتریں زر ء جھلائی ء بہ بکمن

من ء بل کہ یجرے بزاناں، آگار پیگمیں وشی ء.....

کہ ر سیت چہ آزمان ء پراہمی ء زانگ ء مستی ء

او ویراندگیس مندرءِ ہدا!
 دنیا، سروزءِ سنگیں سیمءِ تارانی تہانی، تئی جوانیءِ شریانی سازنہ جسمیت
 بیگاہءِ تلنگوک تئی عبادتءِ جارءِ نہ جنت.....
 تئی چپءِ چاگردءِ گوات بندءِ بے توار انت
 تئی ویراندانیں جاہ مندءِ بہارگاہءِ ویلیس گوات کیت، پلانی
 مستاگءِ دنت.....
 ہما پلانی وشمیں حالءِ کہ نی، آ، تئی عبادت جاہءِ ندرکنگ نہ بنت
 کوشنیں دھرءِ تئی منجار ویل انت.....
 ہما مہربانیءِ رھمتانی امیتءِ کہ چراھاں، آزبھر انت
 بیگاہءِ وہدے آسءِ برانزءِ ساہگ،
 دنزءِ نجءِ تہاریءِ گوں گلانش بیت،
 آزندءِ پندین منجار ویراندانیں مندرءِ گوں وتیءِ دلءِ گزنءِ کیت

مردم در روز از آنجا که می‌گذرد و به تواری و کائنات

باز می‌گردد و در روز ۱۳۵۶

نیت بود، شب در پیرایه گواران و نوازانت

بجای گرس و خاک بود ترا اثر انت، از من انت

در روزی که تو از دید غایت غایت

تو در روزی که بیکر بودی، طوالت من انت

که نمی‌بینی در هر روز و در روز ۱۳۵۶ ای عبادت و

روز به نیت غایت، روز غایت

نی چہ منی دپ ء کو کار ء شور ء لبز در میا ینت ،
ہمیش انت منی واجہ ء واہشت چہ مرچیک ء من ہلوت کنناں
منی دل ء تران نی سوتانی شینزارگ ء در کاینت
مہلوک پہ مز نیں بازار ء اشتاپی روان انت
دُراہیس باپاری ء گراک اودانچ مُانت
بلے ، منی بے وہدیں چھٹی نیمروج ء بیت مال کار ء مہنت عہچی ء
آسر ، منی باگ ء پیل رست انت ، اگہ کہ آہانی ردوم ء وہداے نہ انت
ء ، پینگ مسکاں وتی پینگ پُریں شینزارگ بنا کنگ
من نیکی ء ہدی ، شری ء ہرانی ء پُشت ء باز وہد گوازینگ
بلے ، گوں من لیب کنوک ء دل ، منی دل ء لوٹیت وتیگ بخت
ء ، من زانت کنناں پہ بجام بے پاندگ ء بے نیں کار ء
اے اناگاہیں لوٹکی آہنگ

ہمارو چہ آئی کہ مرگہ پریشنگ، منی در عودپہ آیت
گودا تو آئی چہ بخشائے؟

اڑے من و تی مہمان عودیمہ، و تی زندمانی عپرس کدہ آیر کنناں،
من آئی راکدی ہم ہشک آہا لگیں دستاں روگہ نیلاں
و تی جو پاگہ زمانگہ آہیں کش اتگیں شرابہ
ورنائی دھرہ آہیں کٹہ

جمہنگی و تی مہنتہ کاری ایس زندہ تو امیں گنجہ دولتہ،
و تی رو چانی گڈسرا، آئی عودیمہ آیر کنناں،
و ہدے مرگہ پریشنگ منی در عودپہ آیت

اوز ندمانی ء آسری هدنہ سمسر !

اومرگ ، منی مرگ ! بیاگوں من ہلویت بکن

ہمروچ من تی ودار ء نندباں ، پتوز ندمانی ء سکی ءوشی سگ اتاں

ہرچی کہ منان ، ء منی کرا است ،

آوراہیس چیز کہ من آھاں لوٹوک اتاں ،

منی کلئیں مھر ، اے دُرست دیم پتوچیر اندری جھلانکی ء تچان اتنت

بس ، گوں تنی چمانی گڈی اشارہ یے ء ، ء منی زندمانی پہ مدام تیگ بیت

ہنی اش میننگ انت ،

پہ سالونک ء پلانی ہار جریدگ انت ،

یر ء رندبانوروتی مات ، پت ء لوگ ء رُکست کنت

ء گوں وتی واجہ ء مرگ ء شپ ء تھنائی ء دُچار کپیت

من زہاں آرواق صغائیت ، کہ گھڑ میں ، اوشیں زید نادر رحمن ،
 میں کنوئیں منی سے چمبے نور بہت ،
 ناز نہونی ہے تو رنی نادر کست باریت
 نائیں چھوٹی سر ، آسری نائیں گڈی پر دگ ، پو شون نادر کست بیت نادر
 ہے ، ستر تھے وڈ ناکا بہت ، شنب تھے رنگ ناکیت ،
 نائیں پوس ، اوشیں نائیں سینی سر تراخیز نائیں
 پڑش درو نچو س چست نائیں بہت
 احمد سے من زندمانی ، دمان نائیں سستی سے سر بہت ،
 پکار نائیں کنان
 سستی دیوال ڈریت ، نائیں مرگ ، نائیں نائیں ،
 نائیں بے نہیں گنجاں گنداں

بے مٹِ انت دُگنیا ءِ دُراہاں، چہ کتریں جاگہ ہم،

بے مٹِ انت دُگنیا ءِ بے پائند گیس زندمانی ہم،

آچیز کہ من آہانی لوٹوک اتاں، ءِ ہما چیز کہ من ءِ رستِ انت.....

اُورست بہ روئت، ءِ منا ہیکت ءِ راستی ءِ ہما چیز دست بہ کپنت.....

کہ ہماہان ءِ من مُدام ہراب زانتگ.....

ءِ، ہماہان ءِ کہ من ہجر چمانی چیر ءِ نیارتگ

من ۽ موکل رسنگ!

بز تہ: من ۽ الوداع "۽ سلام بگوش ات

من شے دیم ۽ سر ۽ جھل کنان ۽ رکست باں

بزیرات، بزیرات، اے من وتی لوگ ۽ کلیتاں دنگ ۽ روگایاں

چه وتی لوگ ۽، وتی دُراھیس ھکاں دست کشاں

من چه شماس مھر لوئاں

مھر ۽ گپ ۽ تراناں لوئاں

ماداں باز روج ۽ همساگ یو تکلیں،

بٹ، همبکرہ کہ من ۽ چه شمارنگ، آچه منی دایگیناں

دو همچنگ گیشتر انت

نی سھب انت ۽ ہما چراگ

کہ من اوتاگ ۽ تھاریں گنج ۽ روک کنگ ات نی مرنگ،

یک لوٹو کے، ۽ کاسدے اھنگ

من دیم پہ وتی مساپری ۽ سرین بستگ

منی اے رُکستِ عودھد، پمنِ نیکِ بہتی، دُعاؤ بلوٹ
 او منی سجتاں! آزمانِ سرِ لبامِ سُھری، شہمِ کنگ
 ، منی دیمِ منی بڑاھد اریں کشکِ ترپگِ انت
 چمنِ اے جُستِ مکن کہ من گوں وتِ اوداچے بر گایاں
 منِ وتی مُساپری، ہشکِ دستانِ پُرائیتیں دلِ
 گوں وتِ اوزیرِ گِ رو گایاں
 منِ وتی سیر (ھاروس) ہارِ گورا کناں
 منی پوشاک، مُساپری، دوزیں پوشاک نہ انت
 راو، اُمِ ایتناکِ انت، بلے!
 منی دلِ اچھِ پمنِ ترسِ نیست
 وھدے منی مُساپری کُتیت، بیگاہِ استارِ ترپ ایت
 ، بادِ شاہِ ماژگِ دروازگِ ادپِ اھیراتِ بیگِ بیت

وہدے من زندمانی ءِ دروازگ اول سراگوازینت.....

من ءِ آسخت ءِ، ریح سمانہ بیت

آنجام تاکت ات کہ آئی ءِ اے مز نیں راز ءِ اسرار ءِ ہالت ءِ، نیم شپ ءِ...

من ءِ ماں گیابان ءِ چوش یک اَجلیس پلے ءِ ردگ ءِ اشت

وہدے من سُحب ءِ رزن دیست،

انچو سہایت گُشتے کہ من اے دُگنیاء نوک نیاں،

ءِ، گُشتے کہ بے نامیں شکل ءِ سورت ءِ، اے نازانتیں ہستی ءِ.....

منی مات ءِ رنگ ءِ، من ءِ وتی ٹٹ ءِ داشتگ.....

ہمے پیم ءِ مرگ ءِ وہد ءِ ہمانازانتیں ہستی انچو سہرایت،

گُشتے کہ من آئی ءِ راچہ کرناں زاتگ.....

ءِ انچو کہ من ءِ زند دوست ءِ ازیزانت،

من زاناں کہ مرگ ہم، من ءِ ہمے وڈ ءِ دوست ءِ ازیزیت

چک گزیت، وہدیکہ راستیں گودان ءِ مات چہ آئی ءِ دپ ءِ کشیت، بلے!

ہمادمان ءِ چہیں گودان ءِ مچگ ءِ، آسہریت، ءِ چپ کنت

وہدے من چرے ڈگنیا ء رواں
 آوہدی منی زبان ء رُکستی لہز چوش دربیاینت ،
 ”من ہرچی ادا دیستگ ، چرائی ء مستریا چرائی ء جواں تر
 دگہ چچ نہ انت“

من اے گلزمین ء پلانی تماندیمیں پینگ چشتگ
 ہمازمین کہ دریا ء سینگ ء سراچوش پل ء رستگ
 اے منی بھتاوری انت “

ہمہ بہ بنت منی رُکستی گچپ ء ترذان
 اے لیب جاہیس ڈگنیا ء کہ ادا بے شمار سورت گندگ بنت
 من وتی لیب توامٹت ، ء آئی ء دُروشم ہم دیت کہ بے شکل انت
 منی بچہیں جان ء دُراہیس رگ ء بند“

ء ، دُرتیس آہزا آئی ء چگگ ء چہ درہگ ء انت
 کہ تمے چگگ ء مزہ عذت انت

ء ، آ کہ ہمدازندمانی ء راکگی انت ، بہ کثیت“

ہمہ بہ بنت منی ”الوداعی“ لہز

وہدے من گول تو یب کنگ ات.....

من کدی اے جسست نہ گت ”تو کئے؟“

ناں من عن لچ ءء داشتگ، نہ ہم ء ترس ء.....

منی زندمانی چه شور ء کو کار ء پرات.....

گور بام ء تو، من ءوشم ء اب ء چه ٹوھی تگ ات.....

چوش یک شریں ءء لو اھیں سچے ء.....

ء، من تی سرو کی ء پراہ ء پچیں پٹ ءڈن ء ذرک کنگ ات.....

آ، روچاں، من اے زمسمل ء شیمزانی مانا ء متلب ء زانگ ء پہ ہج پگر نہ

کنگ ات..... کہ تو گتگ اتنت

بس، چوش بو تگ ات کہ من آھانی سر ء ساز شینزار تگ اتاں،

ء، ایشانی وشی ء سر امنی دل چه گل ء بال بو تگ ات

ء، نی کہ یب ء گوازی ء زمانگ پش نہ کپتگ

اناگاھے منی چم اے چه ندارہ گندگ ء انت.....

دگنیاء تی پادانی سر اچم سک داتگ انت،

ء، بے توار، ہیران ء ہبجہ استارانی چیر ء اوشتا تگ

من، تراگوں وتی پرورش، آبادیگ، انشانیاں،
پرورش، حار، پلاں سمھیناں
من، انکر، جوازت نیست کہ بے پرورش، آبادیگ، منگ،
چہ تنی دیم، شت، جہناں
من شر زاناں کہ منی مزن گندی، نگرور، ہاک، ہوار بیت
منی زندمانی وتی بند شانی پرورشگ، سک دردی بیت
، منی ویرانیں دل ہکگانی سوت، جنت،
چوش یک پڑ شیحیں تے،
، سنگ آرس بنت،، آپ بنت شلنت،
من شر زاناں آپی اسپتیں پلانی (کنول) دپ مدام بند نہ بنت،
، ایشی، بینگ، چیریں دُزا سر پد رابیت
چہ نیلیں آزمان، ایک چم سے منی نیم، چاریت،
، بے تواریں لوٹکی بے کیت،
، من تہی سر نہ نیت، ، حج ہم ناں، حج ہم ناں،
، تنی پلانی سر امن، دانی مرگ نسیب بیت

وحصہ کے مٹنے سے جو تک جنت ہو یہ وہیاں ،
 نہ بھڑکے نہ بھڑکے نہ بھڑکے نہ بھڑکے
 تہ تیغ ہمارے مٹنے سے نہ بھڑکے نہ بھڑکے
 سب ہمارے ساتھ ہیں وہی اٹھاپک نہ کر جنت
 وہ مٹنے والے تو وہی ہمتوں پرست ہیں ،
 سب تواریف وہی پڑوش نہ شہست نہ پہ سب
 نہ جو چاہے ، کہہ تکیہ انت ،
 تہ تیغ وہی تواریف نہ وہی تہ تیغ نہ بھڑکے نہ بھڑکے
 مٹنے سے چہرے ، کون کون سے وہی تہ تیغ نہ بھڑکے نہ بھڑکے ،
 نہ ایشیانی روک نہ نہ بھڑکے نہ بھڑکے نہ بھڑکے نہ بھڑکے
 سب وہی وہی اکل نہ بھڑکے نہ بھڑکے نہ بھڑکے نہ بھڑکے
 تہ تیغ نہ بھڑکے نہ بھڑکے نہ بھڑکے نہ بھڑکے
 وہ مٹنے سے چہرے !
 تہ تیغ نہ بھڑکے نہ بھڑکے نہ بھڑکے نہ بھڑکے

من کلد ارانی دریا و زر و جہلانگی و گول اے اُمیت و اوژناگ کنناں،
 کہ بلیکس سبب و کرکینک و گراں کیمتی ایس گوھر من و رسیت
 چہ یک تیابے و دال دو می تیاب و،

نی من و تی شر تگ و توپان جتیس یو جیگ و تما سپر نہ کنناں.....
 آروچ، دیر انت شتگ انت.....!!

وهدے من و اے لب دوست ات کہ مستیں دریا و بُرزیں چول
 من و بہ تر دینزین انت،

و، نی من دانگی زندمانی و اپ و مرگ و لوٹوکاں
 جھلیس اگا ر و کند و کلانک و جم پیگیں میڑہ جاہ و کہ

تمو دابے تواریں سازانی سُر جکسنت.....

من و تی زندمانی و سروز و زیران و رواں.....

ایشی و سیمال پہ مرگ و زیملانی کسگ و چکاں.....

وهدے اے چہ آسری زہر و نک و شیرک و دردال پُربیت.....

خُردا، من و تی بے تواریں زند و سروز و.....

گنگیں ہد و پادانی سرا ایر کنناں

من بجہمیں زندمانی ءوتی شیرانی چراگ زرت ءترا شوہارمکت.....

آہم شیرانتنت کہ آہاں، من ءدر بہ در زرت ءترا انتنت.....

ء، ہمیشانی برکت ء من وتی جند ءرا گلاش مکت، ءوتی دگنیاء را چکات

آمنی سوت انتنت کہ آہاں، من ءدرا ہمیں چیزانی نشون دانتنت،

درا ہمیں کتاب ءوانینت انتنت.....

چیر ءاند ریس راہ شوندا ت انتنت.....

ء، ایشان باز استار، منی دل ء آزمان ءسرا من ءپیشداشت انتنت

ایشال وشی ءسگی ءملک ءاندیم ء پراسرار میں منزلانی ہمگ ء بجہمیں

زندمانی ء منی راہد ربری مکت،

ء، آسر ءیک بادشاہی ماڈگی ءدروازگ ءدپ ء.....

منی مساپری ء توامی ءرندایشال منی پراسداشت

من مردمانی د بے ہتاک جت ۽ عُشرت، ”من شمار اثر زاناں“
 آھاں، تنی اکس ۽ سنورت منی دُراھیں کارانی تہا دیست
 آہ اتکہ انت، ۽ چمن ۽ جست اش عُمت، ”آکئے انت؟“

من زاناں، ایشاں چے پھو بدیاں!
 من عُشرت، ”راستی ۽ لوث بات، من حج عُشرت نکناں.....“
 آھاں بد بُرت.....!

من ۽ میاریگ عُمت اش، ۽ شت انت، بے تو ادا شتگ، ۽ کند گائے.....
 من وتی دُراھیں رسمہ ۽ داستان پہ وتی گڈ سری سوتاں ہم عُمت انت.....
 من دل ۽ دُراھیں چیر ۽ اندریں آہ ۽ اپار ڈرتک گنت.....
 آ، اتکہ انت، ۽ من ۽ عُمت اش،

”مارا وتی دُراھیں مانا ۽ متلباں جگوش.....“

من زاناں..... ایشاں چے جگوشاں.....!

من عُمت، ”آہ! کئے زانت اے چے مانا ۽ متلب دارنت؟“
 آھاں من ۽ چارت..... سک زہر گپت انت، ۽ شت انت.....
 ۽، تو اودا شتگ، ۽ کند گائے

منی ہڈا! پہ ترا یک سلا مے ء،
 بل منی دُراھیسھیال شنگ بہ بنت ء بہ گرد انت
 اے دُگنیاء داں تنی پاداں۔
 چوش ہما بشامی جُرد ء کہ چہ گر انباری ء و تی باراں
 جھل ء یو جیت، ء گواریت
 بل منی دُراھیسھیالاں بہ جگ انت،
 تنی دُر ء دپ ء پتو پہ یک سلا مے ء
 بل منی دُراھیس ز سمل ء سوتاں یکجاہ چمچی ء گوں و تی
 رنگ رنگیں زیبائی، ء دلبریں مھر ء
 ء، بل کہ تخت بے تواری ء دریا ء، پتو پہ یک سلا مے ء

چو شمع کنبو هانی رُنب، شپ روج، ملک عیات ء.....

دیم په وتی هنیکیاں کوهاں روان أنت.....

انچو.....

بل منی بجہیں زندمانی وتی راہ ء کسک ء بکپیت.....

په وتی آسری لوگ ء.....،

”په ترا یک سلا مے ء هاترا“

امام بخش امام ماں 1943ء
جیونی ء و دی بوتہ۔ بلوچستان یونیورسٹی
ء بی اے گتہ۔ واجہ امام شاعر و آزماںک
کارے۔ آئی شاعری ء دیوان
”شپکواریج“ ء نام ء چھاپ بوتہ۔ امام
ء بھٹناںک ماں ماہتاںک بلوچی،
آساپ، بہار گاہ، لہزناںک، زمانہ،
منزل، گام، نوکیں دور ء اردو بھٹناںک
ماں بلوچی دنیا، خبریں ء انتخاب،
ء چھاپ بوتگ انت۔